

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ສັນຕິພາບ ເອກະພາບ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ
ກະຊວງກະສິກຳປ່າໄມ້ ເລກທີ 0313/ກປ.ຈຕ

ຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງລັດຖະມົນຕີ

ວ່າດ້ວຍການອະນຸມັດ ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ ສັດລ້ຽງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ໃນ
ສ.ປ.ປ.ລາວ.

- ອີງຕາມດຳລັດຂອງນາຍຍົກ ລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 89/ນຍ ລົງວັນທີ 22/06/99 ວ່າດ້ວຍ
ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.
- ອີງຕາມໃບສະເໜີ ຂອງກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ສະບັບເລກທີ 0022/ກລສ. ຈບ ລົງວັນທີ
18/01/2000.
- ອີງຕາມການຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ການສະເໜີ ຂອງກົມຈັດຕັ້ງພະນັກງານ.

ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຈຶ່ງຕົກລົງ:

ມາດຕາ 1: - ອະນຸມັດ ກຳນົດໝາຍດ້ານເຕັກນິກກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ
ໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ

ມາດຕາ 2: - ໃຫ້ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງຈຶ່ງໄດ້ປະສານສົມທົບ ກັບພະແນກ ກະສິກຳ ແລະ
ປ່າໄມ້ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານດັ່ງກ່າວ ໃຫ້ໄດ້
ຮັບໝາກຜົນເປັນຢ່າງດີ.

ມາດຕາ 3: - ຂໍ້ຕົກລົງສະບັບນີ້ ມີຜົນສັດສິດນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 20 JAN 2000
ລັດຖະມົນຕີກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້
ລຽນ ສະພັງທອງ

ບ່ອນນຳສົ່ງ:

- ຫ້ອງການກະຊວງກະສິກຳ ປ່າໄມ້ 1 ສະບັບ.
- ກົມການຈັດຕັ້ງ ແລະ ພະນັກງານ 1 ສະບັບ.
- ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ 1 ສະບັບ.
- ກົມແຜນການ 1 ສະບັບ.
- ເກັບມ້ຽນ 1 ສະບັບ.

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ.

ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

ເລກທີ 0036/ກລສ.ຈບ

ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ

ແຈ້ງການ

- ອີງໃສ່ຂໍ້ກຳນົດວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ສະບັບເລກທີ 1397/ກປ ລົງວັນທີ 28/04/1997
- ອີງໃສ່ກົດລະບຽບກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ສະບັບເລກທີ 0004/ກປ ແລະ 0005/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/2000.
- ອີງໃສ່ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການອະນຸມັດ ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ສະບັບເລກທີ 0313/ກປ ລົງວັນທີ 20/01/2000.
- ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມພາລະບົດບາດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ວຽກງານຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງກ້າວສູ່ລະບົບລະບຽບເທື່ອລະກ້າວ, ຫົວໜ້າກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຈຶ່ງໄດ້ອອກແຈ້ງການ ເພື່ອປະກາດນຳໃຊ້ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກກ່ຽວກັບຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ດັ່ງມີລາຍລະອຽດດັ່ງນີ້:
 - I. ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກປະກອບດ້ວຍ:
 1. ເນື້ອໃນ 75 ໜ້າ (ມີ 6 ໝວດ ແລະ 40 ມາດຕາ)
 2. ຄຳຈຳກັດຄວາມ 8 ໜ້າ
 3. ແບບຟອມຕ່າງໆ 50 ໜ້າ
 - II. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກຖືກນຳລົງໄປປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ ແຕ່ສູນກາງລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນ ໄດ້ມີຄວາມຮູ້ພື້ນຖານ ເປັນບ່ອນ ອີງໃນການປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ແລະ ຮັບໃຊ້ສັງຄົມ ໃຫ້ດີຂຶ້ນນັ້ນ, ຈຶ່ງສະເໜີໃຫ້ຄົ້ນຄ້ວາຮັບຮູ້

ແລະ ເຂົ້າໃຈ ຢ່າງເປັນລະບົບເອກະພາບ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງໃນການນຳ
ໃຊ້ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດເປັນຢ່າງດີ.

III. ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້ ອາດພົບກັບບັນຫາຫຍາບດ້ານໃນຕໍ່ໜ້າໃນ
ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຂໍໃຫ້ບັນດາທ່ານຜູ້ນຳໃຊ້ຈຶ່ງໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືລາຍງານຂໍ້ສະດວກ
ຫຼື ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ໃຫ້ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງຊາບນຳດ້ວຍ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 24 JAN 2000

ຫົວໜ້າກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ.

ສິງຄຳ ພິນວິໄຊ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ເລກທີ...../ກລສ

ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ໃນ ສປປ ລາວ

- ອີງໃສ່ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການກະສິກຳ
- ອີງໃສ່ດຳລັດ ຂອງ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເລກທີ 85/ນຍ. ລົງວັນທີ 31/5/93 ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ.
- ອີງໃສ່ກົດລະບຽບກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ຂອງກະຊວງກຳສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເລກທີ 004/ ກປ ແລະຄຳສັ່ງແນະນຳເລກທີ 0005/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/81997

ໝວດທີ 1

ຈຸດປະສົງ ແລະ ຂອບເຂດ ການນຳໃຊ້ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກ

ມາດຕາ 1: ຈຸດປະສົງ

ເພື່ອເປັນມາດຖານເຕັກນິກໃນການຄຸ້ມຄອງຕິດຕາມ ກວດກາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາດຳລັດ ແລະ ກົດລະບຽບກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ ໃຫ້ມີຄວາມເປັນເອກະພາບ ໃນຂອບເຂດ ທົ່ວປະເທດ.

ມາດຕາ 2: ຂອບເຂດ ແລະ ເປົ້າໝາຍໃນການນຳໃຊ້

ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ ສຳລັບ ທຸກສຳນັກງານ ແລະ ອົງການ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ບຸກຄົນ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ພົວພັນເຖິງການລ້ຽງສັດ, ການຊີ້ຂາຍສັດ, ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສຳລັບສັດໃນດິນແດນ ສ.ປ.ປ. ລາວ.

ໝວດທີ່ 2

ການໝາຍສັດ ແລະ ການຂຶ້ນທະບຽນພິມສັດ

ມາດຕາ 3: ວ່າດ້ວຍການຂຶ້ນທະບຽນພິມສັດ.

ໃນການຂຶ້ນທະບຽນພິມສັດນັ້ນ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ ໝວດ 2 ຂອງກົດລະບຽບເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/1997 ແລະ ໃນຂໍ້ 2 ຂອງບົດແນະນຳກ່ຽວກັບກົດລະບຽບຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ. ລາວ. ເລກທີ 0005/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97.

1/ ການໝາຍເລກປະຈຳໂຕ ສັດລ້ຽງ

ການໝາຍເລກປະຈຳໂຕສັດລ້ຽງ ຈະຕິໃສ່ໃບຫູ ຫຼື ກະໂພກຂາຫລັງ ຫຼື ໃຊ້ຕ້າງຫູ ປະລາດສະຕິກ ຫຼື ອະລຸຍມິນຽມ ແລ້ວແຕ່ເງື່ອນໄຂ ຂໍ້ສະດວກຂອງທ້ອງຖິ່ນ. ໂຕເລກທີ່ ຕິໃສ່ສັດແຕ່ລະໂຕ ມີສອງຊະນິດຄື:

- ໂຕເລກບອກເຖິງທີ່ຢູ່ເດີມຂອງສັດ ແມ່ນຖືເອົາເລກໝາຍລະຫັດຂອງແຂວງ, ເມືອງ ແລະ ບ້ານ ທີ່ທາງການກຳນົດຂຶ້ນແລະຕິໃສ່ທາງດ້ານຊ້າຍຂອງໂຕສັດ.
- ໂຕເລກບອກເຖິງທີ່ຢູ່ຂອງສັດ ແມ່ນຕິໃສ່ດ້ານຂວາຂອງໂຕສັດ, ສຳລັບໃນໃບພິມສັດໃຫ້ມີ ເລກໝາຍ ໃນໃບພິມສັດ ແລະເວກທີ ຂອງໂຕສັດດັ່ງນີ້:
 - ໝາຍເລກ 1 ໝາຍເຖິງ ງົວ
 - ໝາຍເລກ 2 ໝາຍເຖິງ ຄວາຍ
 - ໝາຍເລກ 3 ໝາຍເຖິງ ຊ້າງ
 - ໝາຍເລກ 4 ໝາຍເຖິງ ມ້າ
 - ໝາຍເລກ 5 ໝາຍເຖິງ ລໍ
 - ໝາຍເລກ 6 ໝາຍເຖິງ ລາ
- ການໝາຍເລກໂຕສັດຂອງສູນ, ສະຖານນີຂອງລັດ, ບໍລິສັດວິສະຫະກິດ, ເອກະຊົນ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ລ້ຽງແບບເປັນຟາມຕ້ອງໃຊ້ເລກໝາຍ ລະຫັດຂອງສູນ, ສະຖານນີ, ຟາມຂອງຕົນທີ່ໄດ້ ກຳນົດຂຶ້ນເອງ ໂດຍຜ່ານຄນວາມເຫັນດີ ຈາກສູນລ້ຽງສັດ ແລະການປະມົງ ຫລື ເຈົ້າໜ້າທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງຮັບຮູ້ນຳ ຊຶ່ງເລກໝາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ໃຫ້ຂັດກັບເລກໝາຍລະຫັດສັດ ຂອງປະຊາຊົນທົ່ວ ໄປ.

2/ ການສັງເກດເບິ່ງຈຸດພິເສດ

ແມ່ນການເບິ່ງລັກສະນະ ຈຸດພິເສດເດັ່ນສະເພາະຕົວ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດເອົາອະໄວຍະວະພາຍນອກຕ່າງໆດັ່ງນີ້:

- ເຂົາ (ເຂົາຜູ້, ກອມ, ເລ, ຕາກ....ອື່ນໆ).
- ໜ້າຜາກ (ໜ້າຜາກແວ້, ດ່າງ....ອື່ນໆ)
- ຈອມຂັ້ວນ (ບອກບ່ອນຢູ່ຂອງຈອມຂັ້ວນ, ສ່ວນໜ້າຊ້າຍ, ສ່ວນໜ້າຂວາ, ສ່ວນຫລັງຊ້າຍ ແລະ ສ່ວນຫລັງຂວາ)
- ຂາ (ຂາກົງ, ຂາຈ່າງ, ຂາລອດພື້ນທ້ອງ, ຂາເດໄປຂ້າງໜ້າ...).
- ຂໍຕີນ (ຕີນກ່ານ, ດ່າງ....ອື່ນໆ)
- ສີ (ເຫລືອງ, ແດງ, ດຳ, ຂາວ, ດ່ອນ, ດ່າງ...ອື່ນໆ)

3/ ການໂອນກຳມະສິດ:

ການໂອນກຳມະສິດ ຕ້ອງໄດ້ໄປເຮັດທະບຽນ ໂອນກຳມະສິດ ນຳສັດຕະວະແພດບ້ານ, ນາຍບ້ານ, ໂດຍນາຍບ້ານເປັນຜູ້ປະທັບຕາຍັງຢືນ. ຫລັງຈາກມີການໂອນແລ້ວໃຫ້ທາງສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ຜູ້ຖືກມອບາຍໜ້າທີ່ລາຍງານປໃຫ້ທສງສູນລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງເມືອງເພື່ອຊາບ. ຫລັງຈາກມີການຍົກຍ້າຍແລ້ວ ຜູ້ທີ່ນຳສັດເຂົ້າມາ ຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງຕໍ່ສັດຕະວະແພດບ້ານ ແລະ ນາຍບ້ານ ຫລັງຈາກນັ້ນ ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ສູນລ້ຽງ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ.

ມາດຕາ 4: ວ່າດ້ວຍຂະແໜງການທີ່ຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການຂຶ້ນທະບຽນພິມສັດ.

- ການດຳການຂຶ້ນທະບຽນພິມສັດ ເຈົ້າຂອງສັດຕ້ອງໄດ້ມາແຈ້ງຈຳນວນສັດ ທີ່ຕົນມີຕໍ່ນາຍບ້ານ ຫລື ຜູ້ຖືກມອບໝາຍໜ້າທີ່ກ່ອນ 3 – 7 ວັນ ເພື່ອເກັບກຳສະຖິຕິສັດທີ່ມີທັງໝົດ ກ່ອນພະນັກງານສູນລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຂັ້ນເມືອງ, ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ຜູ້ຖືກມອບໝາຍໜ້າທີ່ຈະລົງໄປເຮັດວຽກຂຶ້ນທະບຽນ ພິມສັດ
- ການຍັງຢືນ ແລະ ຮັບຮອງ ການຂຶ້ນທະບຽນພິມສັດ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 5 ໝວດ 2 ຂອງກົດລະບຽບ ເລກທີ 0004 / ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97.

ໝວດທີ 3

ການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານສັດ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ ການເຄື່ອນຍ້າຍພາຍ
ໃນປະເທດ.

ມາດຕາ 5: ວ່າດ້ວຍແບບຟອມ ແລະເອກະສານທີ່ປະກອບ ສຳລັບການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ
ແລະຢາສຳລັບ ສັດ.

ເພື່ອໃຫ້ເປັນເອກະພາບກັນໃນທົ່ວປະເທດ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະການປະມົງ ຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດ
ແບບຟອມຕ່າງໆ ທີ່ຈະປະກອບໃນການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ຜະລິດຕະພັນສັດ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ
ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ໃບທະບຽບພິມສັດ ໃຫ້ຖືເອົາຕາມແບບຟອມ ສ . 001 ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 3 ຂອງກຳນົດ
ໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້.
- ໃບຍັງຢືນສຸຂະພາບສັດ ໃຫ້ຖືເອົາຕາມແບບຟອມ ສ.002 ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 5 ຂອງ
ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້.
- ໃບຍັງຢືນອະນາໄມ ຜູ້ລິດຕະພັນສັດ ໃຫ້ຖືເອົາຈາມແບບຟອມ ສ.003 ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 5
ຂອງກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້
- ໃບຍັງຢືນການສັກຢາກັນພະຍາດສັດ ໃຫ້ຖືເອົາຕາມແບບຟອມ ສ.004 ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ
ທີ່ 18 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.
- ໃບຍັງຢືນກຳມະສິດໃຫ້ ຖືເອົາຕາມແບບຟອມຂອງນາຍບ້ານເລີຍ
- ໃບອະນຸຍາດເຄື່ອນຍ້າຍສັດ/ຜະລິດຕະພັນສັດ ໃຫ້ເອົາຕາມແບບຟອມ ສ .005 ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ
ມາດຕາ 5 ຂອງກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 6: ວ່າດ້ວຍບາງມາດຕະການ ຕໍ່ຜູ້ລະເມີດລະບຽບການເຄື່ອນໄຫວຍ້າຍສັດ, ຜະລິດສັດ,
ອາຫານ ແລະ ຢາ ສຳລັບສັດ.

ເມື່ອມີການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ ຜ່ານດ່ານກວດກາ
ສັດຕະວະແພດ ຫຼື ສູນລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ເຈົ້າຂອງສັດ ຫຼື ຜູ້ຄຸ້ມຄອງ ຕ້ອງສະເໜີ
ເອກະສານຕ່າງໆ ທີ່ເຈົ້າຂອງສັດ ຫຼື ຜູ້ຄອບຄອງສັດຕ້ອງສະເອກະສານ ຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນ
ມາດຕາ 6 ຂອງກົດລະບຽບ ສະບັບເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 20/01/97 ຖ້າພົບເຫັນວ່າເຈົ້າຂອງ
ສັດ ຫາກລະເມີດຕໍ່ລະບຽບການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນ ແລະ ຢາ ສຳລັບສັດ ໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່
ສັດຕະວະແພດ ປະຕິບັດຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ກໍລະນີເອກະສານບໍ່ຄົບຖ້ວນ ເວລາເຄື່ອນຍ້າຍ ສັດ, ຜະລິດຕະພັນ ແລະ ຢາສໍາລັບສັດ ຜ່ານດ່ານ ຫລື ສູນລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ,
 - ກັກສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ ແລະ ຢາສໍາລັບສັດ ນັ້ນໄວ້ກ່ອນ
 - ສະເໜີເຈົ້າຂອງ ຫຼື ຜູ້ຄອບຄອງນໍາເອກະສານ ຫລື ຫລັກຖານຕ່າງໆ ມາປະກອບໃຫ້ຄົບຖ້ວນ ຈາກເມືອງຕົ້ນທາງ ເພື່ອຈະໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເຄື່ອນຍ້າຍຕໍ່ໄປໄດ້.
2. ກໍລະນີມີເອກະສານຄົບຖ້ວນແຕ່ບໍ່ຜ່ານດ່ານຕາມທ້າງສັດຕະວະແພດກໍານົດໃຫ້ ແລະ ເມື່ອຖືກກວດກາພົບເຫັນໃຫ້ທາງສັດຕະວະແພດປະຕິບັດດັ່ງນີ້:
 - ກັກສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ ແລະ ຢາສໍາລັບສັດ ນັ້ນໄວ້ກ່ອນ
 - ທໍາການສອບວນຄວາມເປັນມາພ້ອມທັງບັນທຶກລົງປະຈໍາວັນ ເຖິງສາເຫດຕ່າງໆ ຢ່າງລະອຽດ.
 - ສຶກສາອົບຮົມ ຫລື ບັບໄໝ ຕາມສະຖານໜັກ ຫຼື ເບົາ (ຊຶ່ງຈະກໍານົດໄວ້ໃນ ບົດລົງໂທດຕ່າງຫາກ)
 - ອະນຸຍາດໃຫ້ຜ່ານໄປໄດ້ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ກໍານົດລະອຽດ.
3. ກໍລະນີມີເອກະສານບາງສ່ວນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫລື ບໍ່ມີເອກະສານ ແລະ ບໍ່ຜ່ານດ່ານຕາມທ້າງສັດຕະວະແພດກໍານົດໃຫ້ ແລະ ເມື່ອຖືກກວດກາພົບເຫັນ ໃຫ້ຖືເປັນຄວາມຜິດຕາມມາດຕາ 8 ຂອງກົດລະບຽບກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97 ໃຫ້ທາງສັດຕະວະແພດປະຕິບັດດັ່ງນີ້:
 - ຢຶດສິດ ຫຼື ຜະລິດຕະພັນສັດ ຫລື ຢາສໍາລັບສັດ ດັ່ງກ່າວນັ້ນໄວ້.
 - ເຮັດບົດບັນທຶກການກັກຕົວ ເພື່ອປະກອບສໍານວນຄະດີ (ມີແບບຟອມ ເພື່ອບັນທຶກການກັກຕົວ ແລະ ສົ່ງສໍານວນຄະດີ ຕ່າງຫາກ).
 - ເສຍຄ່າທໍານຽມສານການກັກຕົວ 5,000 ກີບ/ຄັ້ງ.
4. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆໃນເວລາກັກສັດ ເຊັ່ນ: ການດູແລຮັກສາ, ການລ້ຽງເກືອ, ການສັກຢາປ້ອງກັນ ແລະ ການປິ່ນປົວ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ຫລື ຜູ້ຄຸມຄອງ ຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ ທັງໝົດ.

ມາດຕາ 7: ວ່າດ້ວຍລະບຽບການ ໃນການຂົນສົ່ງສັດ.

ເພື່ອຮັບປະກັນການປ້ອງກັນໂລກລະບາດສັດ ໃຫ້ໄດ້ດີ ແລະ ມີປະສິດທິພາບສູງ, ຮັບປະກັນການຂົນສົ່ງໃຫ້ແທດ ເໝາະແລະໄດ້ຕາມມາດຖານຈຶ່ງກຳນົດມາດຕະການ ແລະວິທີປະຕິບັດລະອຽດ ທັງກ່ອນ ແລະ ຫຼັງ ການຂົນສົ່ງດັ່ງນີ້:

1. ກ່ອນການຂົນສົ່ງ.

ກ. ກໍລະນີຂົນສົ່ງດ້ວຍຍານພາຫະນະ (ລົດ, ລົດໄຟ, ເຮືອ, ເຮືອບິນ)

- ຍານພາຫະນະ ທີ່ທຳການຂົນສົ່ງ ງົວ-ຄວາຍ ຈະຕ້ອງປະກອບຮາວເທິງສຸດ ໃຫ້ຖ້ວມຫຼັງສັດ ຫຼື ປະມານ 1.60 ແມັດ ເພື່ອໃຊ້ສຳລັກເປັນບ່ອນຜູກສັດ ຫລື ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສັດໂດດລົງຈາກພາຫະນະນັ້ນ. ສຳລັບ ງົວ-ຄວາຍນ້ອຍ ແລະ ໝູຕ້ອງຂັ້ນເຮັດເປັນຄອກ ຫຼື ເປັນລອກ ຫລື ເປັນຊັ້ນ ໃນຂະໜາດທີ່ເໝາະສົມ ຊຶ່ງອາດຂຶ້ນກັບຂະໜາດຄວາມກ້ວາງຍາວ ແລະຄວາມສູງຂອງຍານພາຫະນະນັ້ນ. ກໍລະນີ ທີ່ຈະເຮັດເປັນຊັ້ນຕ້ອງຮັບປະກັນໄດ້ວ່າ ສິ່ງເສດເຫຼືອຈະຕ້ອງບໍ່ຕົກລົງສູ່ຊັ້ນລຸ່ມເດັດຂາດພ້ອມດຽວກັນກໍ່ຕ້ອງຮັບປະກັນການຖ່າຍເທອາກາດ ໄດ້ສະດວກສະບາຍຊຶ່ງຕ້ອງເຮັດປ່ອງອາດ ຢູ່ຂ້າງຍານພາຫະນະ ແຕ່ຕ້ອງສູງຈາກພື້ນ ຢ່າງໜ້ອຍ 20-30 ຊັງຕີແມັດ ຫລື ປະມານ 1 ຄົບເຄິ່ງ. ກ່ອນການບັນຈຸຕ້ອງຂ້າເຊືອ ຍານພາຫະນະທຸກຄັ້ງໂດຍສັດຕະວະແພດ ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ຫລື ເຈົ້າໜ້າທີ່ຖືກມອບໝາຍ ຂັ້ນເມືອງ ຫລື ແຂວງພ້ອມດຽວກັນກໍ່ຕ້ອງທຳການກວດກາ ສະພາບຂອງຍານພາຫະນະວ່າຢູ່ໃນສະພາບປົກກະຕິດີ ບໍ່ໃຫ້ມີຂອງແຫລມ, ຄົມ ຫລື ພື້ນຍານພາຫະນະ ເປັນຂຸມ, ເປັນປ່ອງ. ນອກຈາກນີ້ ພື້ນຕ້ອງປູດ້ວຍເຟືອງ, ຂີ້ແກບ ຂີ້ເລື່ອຍ ຫລື ອື່ນໆ ເພື່ອຮັບປະກັນ ບໍ່ໃຫ້ສັດໝື່ນລົ້ມ.
- ກ່ອນການບັນຈຸ ສັດຕະວະແພດຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ຫລື ເຈົ້າໜ້າທີ່ຖືກມອບໝາຍ ຂັ້ນເມືອງ ຫລື ແຂວງ ຕ້ອງກວດກາ ສຸກຂະພາບຂອງສັດ ແລະ ຈຳນວນສັດຕົວຈິງທຸກຄັ້ງ ແລ້ວບັນທຶກ ຈຳນວນ ສັດ ແລະ ອາການທັງ ໝົດ ລົງໃນເອກະສານ. ທັງນີ້ ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ ສັດມີຈຳນວນຄົບຖ້ວນ ແລະ ມີສຸກຂະພາບ ປົກກະຕິດີ ພ້ອມທີ່ຈະອອກເດີນທາງໄດ້.
- ການບັນຈຸສັດ ອາດປ່ອຍໂດຍຂັ້ນເປັນລ້ອກ ຫລື ຜູກມັດແຕ່ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງສຸກຂະພາບ ແລະຄວາມປອດໄພຂອງສັດ ຖ້າເປັນງົວ-ຄວາຍ ຕ້ອງມີເຄົາ ຫລື ຖ້າມີເຄົາ ກໍ່ຕ້ອງຜູກມັດ

ປາກ (ຖັກເໝົ້າ) ເພື່ອສາມາດມັດໃສ່ກັບຮາວຂອງລົດໄດ້. ການມັດອາດເຮັດເປັນ 2 ແຖວ (ປັ້ນກັນຫາກັນ) ສະບັບກັນຕາມລວງຍາວ ຂອງພາຫະນະໄລຍະຫ່າງກັນ ຂອງການຜູກມັດ ສັດ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດວັດຖຸ: 0.60 ແມັດ - 1.0 ແມັດ/ໂຕ ໂດຍອີງຕາມຂະໜາດຂອງສັດ (ສັດ ໃຫຍ່) ແລະຖ້າເປັນ ງົວນ້ອຍ ຫລື ຄວາຍນ້ອຍ ອາດປ່ອຍໃສ່ໃນລອກ ທີ່ໄດ້ຂັ້ນໄວນັ້ນ ໂດຍຄິດໄລ່ 0.4 ຕາແມັດ (m^2) - 0.80 ຕາແມັດ/ໂຕ ($m^2/ໂຕ$). ສຳລັບໝູຕ້ອງປ່ອຍໃສ່ ຄອກທີ່ຂັ້ນໄວນັ້ນໂດຍຄິດໄລ່ເນື້ອທີ່ 0.4 ຕາແມັດ (m^2) - 0.6 ຕາແມັດ/ໂຕ ($m^2/ໂຕ$). ພ້ອມດຽວກັນສັດຕະວະແພດຕ້ອງກວດກາລະອຽດກ່ອນຈະອະນຸຍາດ ໃຫ້ມີການເຄື່ອນຍ້າຍ.

- ຫ້າມໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ຫລື ທໍລະມານສັດ ດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆ ທີ່ເຫັນວ່າຈະເປັນຜົນ ສະທ້ອນຕໍ່ກັບ ສຸກຂະພາບ ຂອງສັດ ແລະ ຄຸນະພາບຂອງຊີ້ນ ໃນກໍລະນີທີ່ຖືກນຳໄປຂ້າ.
- ຕ້ອງປະທັບກາຫລື ຂຽນເຄື່ອງໝາຍໃສ່ໂຕສັດ, ພ້ອມດຽວກັນກໍຕ້ອງໃຊ້ລວດ ກົ່ວ ຫົບຝາ ທ້າຍຍານພາຫະນະ (ກໍລະນີໃຊ້ລົດ ເປັນພາຫະນະຂົນສົ່ງ). ທັງນີ້ກໍເພື່ອປ້ອງການການ ປ່ຽນຖ່າຍສັດເວລາຂົນສົ່ງ). ນອກຈາກນີ້ກໍຕ້ອງເຮັດເຄື່ອງໝາຍ (ເຄື່ອງໝາຍແບບດຽວກັບ ເຄື່ອງໝາຍທີ່ຂຽນໄວ້ໃນໂຕສັດ). ໃສ່ເອກະສານທຸກຄັ້ງເພື່ອຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ.

ຂ. ກໍລະນີເຄື່ອນຍ້າຍດ້ວຍການໄລ່ຕ້ອນ:

- ກ່ອນການເຄື່ອນຍ້າຍ ຫລື ສັດຕະວະແພດ ຫລື ໜ່ວຍງານຮັບຜິດຊອບ ຕ້ອງທຳການ ກວດກາໃຫ້ຄົບແນ່ ເຊັ່ນ. ກວດກາສຸຂະພາບສັດ, ຈຳນວນສັດຕົວຈິງ ແລະ ເອກະສານໃນ ການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ທີ່ປະກອບມາພ້ອມກັບໂຕສັດ ໃຫ້ຄົບຖ້ວນ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ຕາມ ມາດຕາ 5 ຂອງກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້
- ເຈົ້າຂອງສັດ ຫຼື ຜູ້ຄອບຄອງສັດ ຕ້ອງເຄື່ອນຍ້າຍໄປຕາມເສັ້ນທາງ ທີ່ທາງເຈົ້າໜ້າທີ່ ສັດຕະວະແພດ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກຳນົດໃຫ້

2. ການປະຕິບັດເວລາຂົນສົ່ງ.

- ການເຄື່ອນຍ້າຍສັດອາດຈະກະທຳໃນຕ້ອນເຊົ້າ ຫລື ໃນເວລາອາກາດເຢັນ, ຫ້າມຂົນສົ່ງ ສັດ ເມື່ອອຸນຫະພູມຂອງອາກາດສູງເກີນ 38 c (ອົງສາແຊນຊຽດ)
- ໃນຂະເດີນທາງ ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າຈະຕ້ອງ ບໍ່ມີສິ່ງເສດເຫຼືອເຊັ່ນ: ອາຈົມ, ຍ່ຽວຂອງ ສັດ ຫລື ສິ່ງເບື້ອນເປີະ ອື່ນໆ ຕົກເຮັຍລົງຈາກຍານພາຫະນະນັ້ນ. ນອກຈາກນີ້ ຫ້າມປ່ຽນ ຖ່າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ ເພື່ອປ້ອງກັນການແຜ່ລາມຂອງເຊື້ອພະຍາດ.

- ກໍລະນີ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ທຳການ ປຸງໝູ່ຖ່າຍ ຍານພາຫະນະ ຕ້ອງມີ ສັດຕະວະແພດ ກວດກາ ແລະອະນຸຍາດ ຈຶ່ງສາມາດປຸງໝູ່ຖ່າຍ ແລະເຄື່ອນຍ້າຍຕໍ່ໄປໄດ້.
- ກໍລະນີມີສັດຕາຍ ຫລື ເຈັບໂຂ ໃນເວລາຂົນສົ່ງ ເຄື່ອນຍ້າຍ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 9 ຂອງກົດລະບຽບ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້ ເລກທີ 0004/ກປ, ລົງວັນທີ 02/01897 ຢ່າງເຊ່ິງຄັດ.

3. ຫລັງການຂົນສົ່ງ:

ເມື່ອສັດມາເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງແລ້ວ ຄວນປະຕິບັດດັ່ງນີ້:

- ເຈົ້າຂອງສັດຕ້ອງນຳສັດໄປລົງໃນບ່ອນທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ສັດຕະວະແພດ ກຳນົດໃຫ້ທຸກຄັ້ງ. ໃນ ກໍລະນີມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງນຳສັດລົງກ່ອນ ເຈົ້າຂອງສັດອາດປະຕິບັດໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງ ແຈ້ງໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງ ແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ສັດຕະວະແພດຖດຍດ່ວນ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ 48 ຊົ່ວໂມງ ຫລັງການນຳສົ່ງສັດ.
- ເຈົ້າໜ້າທີ່ສັດຕະວະແພດ ຕ້ອງກວດກາເອກະສານ ທີ່ປະກອບມາພ້ອມກັບການຂົນສົ່ງ ຢ່າງລະອຽດ ຄົບຖ້ວນ (ເບິ່ງໃນມາດຕາ 6 ຂອງລະບຽບເລກທີ 0004/ກປ, ລົງວັນທີ 02/01/97).
- ເຈົ້າໜ້າທີ່ສັດຕະວະແພດຕ້ອງໄດ້ກວດກາ ສຸກຂະພາບຂອງສັດ, ຈຳນວນສັດຕົວຈິງ, ພ້ອມ ເຄື່ອງໝາຍທີ່ມີໃນເອກະສານ ແລະ ໃນໂຕຂອງສັດວ່າຖືກຕ້ອງຫລືບໍ່
- ກໍລະນີມີສັດອ່ອນເພັຍ ຫລື ໄດ້ຮັບບາດເຈັບທີ່ເກີດຈາກການເດີນທາງ ຕ້ອງແຍກສັດທີ່ອ່ອນ ເພັຍ ຫລືໄດ້ຮັບບາດເຈັບນັ້ນອອກຕ່າງຫາກ ເພື່ອໄດ້ຮັບການຕິດຕາມ ແລະ ປິ່ນປົວ.
- ເຈົ້າໜ້າທີ່ສັດຕະວະແພດ ຕ້ອງໄດ້ບັນທຶກເຂົ້າໃນບັນຊີສັດເພີ່ມ (ກໍລະນີນຳໄປລ້ຽງສັດ).
- ຫລັງການຂົນສົ່ງທຸກຄັ້ງ ຕ້ອງອະນາໄມ, ຂ້າເຊື້ອ ຍານພາຫະນະ, ພ້ອມກັບກຳຈັດສິ່ງເສດ ເຫຼືອຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ເພືອງ, ຂີ້ເລື້ອຍ, ຂີ້ສັດ ແລະ ອື່ນໆ ຈາກການຂົນສົ່ງສັດດ້ວຍການຝັງ ຫລື ເຜົາ ເພື່ອຮັບປະກັນບໍ່ວ່າເຊາະໂຫລ ໄປຕາມແມ່ນ້ຳ, ຫ້ວຍ, ຮ່ອງ, ບວກໜອງ ທີ່ຈະ ເປັນບ່ອນ ແຜ່ຂະຫຍາຍເຊື້ອພະຍາດໄດ້.

ການນຳເຂົ້າສັດລ້ຽງ

ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານສັດ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ.

ມາດຕາ 8: ວ່າດ້ວຍຂັ້ນຕອນ ແລະ ລະບຽບການຂໍອະນຸຍາດ ນຳເຂົ້າສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ.

- ຊຽນຄຳຮ້ອງຂໍນຳເຂົ້າຕາມແບບຟອມ ທີ່ທາງການກຳນົດໄວ້ໃຫ້ຄົບຖ້ວນ. ຕາມແບບຟອມ ຂ 0001 ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍ່ຕ້ອງນຳສະເໜີຢ່າງໜ້ອຍ 15 ວັນ ກ່ອນຈະມີການນຳເຂົ້າ.
- ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບ ການນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ຂອງກະຊວງການຄ້າ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ, ກະຊວງການເງິນ ແລະ ປະກອບເອກະສານຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຂອງ ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກ ສະບັບນີ້.
- ສັດທຸກໂຕ ທີ່ນຳເຂົ້າປະເທດ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຈະກັກສັດດັ່ງກ່າວ ໄວ້ບໍ່ເກີນ 15 ວັນ ໃນ ສະຖານທີ່ທາງການກຳນົດໄວ້ ເພື່ອກວດກາຕິດຕາມ ກ່ອນມີການຈຳໜ່າຍ, ກ່ອນນຳໄປ ລ້ຽງ ຫຼື ນຳໄປຂົ້າ (ລະບຽບການກັກ ເພື່ອທຳການກວດກາ ຈະກຳນົດສະເພາະ ໃນພາລະ ບົດບາດ ຂອງດ່ານກວດກາສັດ). ສ່ວນສັດປີກທີ່ຈະນຳມາຈຳໜ່າຍ ເພື່ອລ້ຽງຢູ່ໃນປະເທດ ຕ້ອງແຈ້ງສະຖານທີ່ (ຟາມ, ສູນ, ສະຖານີ, ຫລື ບ່ອນຢູ່ຂອງລູກຄ້າຜູ້ນຳໄປລ້ຽງ) ເພື່ອ ຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ ເຈົ້າໜ້າທີ່ສັດຕະວະແພດ ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນໃນການ ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາ.
- ກໍລະນີ ສັດມີຊີວິດ (ນຳເຂົ້າມາເພື່ອແນວພັນ) ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບໃນມາດຕາ 12 ຂໍ້ 3 ຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97.

ມາດຕາ 9: ວ່າດ້ວຍເອກະສານເພື່ອປະກອບການນຳເຂົ້າ

ຜູ້ທີ່ມີຈຸດປະສົງ ທີ່ຈະນຳເຂົ້າສັດລ້ຽງ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາ ສຳລັບສັດ ຕ້ອງໄດ້ປະກອບເອກະສານ ແລະ ປະຕິບັດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ກ. ສຳລັບສັດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ

- ກໍລະນີ ນຳເຂົ້າສັດລ້ຽງເພື່ອເຮັດແນວພັນ ນອກຈາກເອກະສານທີ່ໄດ້ລະບຸ ໄວ້ໃນມາດຕາ 8 ຂອງກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້ແລ້ວ ຕ້ອງມີໃຊ້ອະນຸຍາດການນຳເຂົ້າຈາກ ກົມ ລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ.

- ກໍລະນີ ນຳເຂົ້າສັດລ້ຽງເພື່ອບໍລິໂພກຕ້ອງມີໃບອະນຸຍາດຈາກພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຂວງ ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ແຕ່ຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ພາຍໃນ 7 ວັນຫ ຫລັງຈາກການນຳເຂົ້າ ທຸກຄັ້ງ.
- ຕ້ອງມີໜັງສື ຍັງຢືນ ສຸຂະພາບສັດ ຫຼື ໜັງສືຍັງຢືນອະນາໄມຜິລິດຕະພັນສັດ ຈາກ ອົງການສັດຕະວະແພດ ຂອງລັດ ປະເທດທີ່ສົ່ງສິນຄ້າອອກ ແລະເອກະສານດັ່ງກ່າວຕ້ອງ ພິມເປັນພາສາຝຣັ່ງ ຫລື ອັງກິດ.
- ຕ້ອງມີໃບຍັງຢືນການສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ ຈາກ ປະເທດຕົ້ນທາງຕາມການກຳນົດໃນ ມາດຕາ 16 ຂອງ ກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້.
- ຕ້ອງມີປຶ້ມບັນທຶກການຕິດຕາມ ດ້ານກຳມະພັນ ຂອງສັດ ຫຼື ໃບຍັງຢືນແຫລ່ງກຳເນີດສັດ (PEDEGREE) ໃນກໍລະນີສັດນຳເຂົ້າມາເພື່ອເຮັດແນວພັນ ຊຶ່ງຍັງຢືນ ແລະ ຮັບຮອງ ຄວາມຖືກຕ້ອງ ຈາກອົງການຂອງລັດ ປະເທດຕົ້ນທາງ.

ຂ. ສຳລັບ ອາຫານສັດ ແລະ ຢາປົວພະຍາດ

1. ສຳລັບອາຫານສັດ.

- ຕ້ອງໄດ້ປະກອບເອກະສານຂໍອະນຸຍາດນຳເຂົ້າຕາມແບບຟອມ ຂ 004 ທີ່ທາງກົມລ້ຽງສັດ ແລະການປະມົງໄດ້ກົດໄດ້ ແລະ ກ່ອນຈະມີການນຳເຂົ້າ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຢ່າງ ຖືກຕ້ອງເສັຍກ່ອນ.
- ຕ້ອງມີໜັງສືຍັງຢືນຄຸນນະພາບ ທີ່ອອກໃຫ້ໂດຍອົງການອາຫານສັດ ຂອງປະເທດຕົ້ນທາງ ຫລື ປະເທດຜູ້ ຜະລິດ. ໃນເອກະສານຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງ ເຖິງສ່ວນປະກອບ ແລະ ປະລິມານ ຄຸນຄ່າດ້ານອາຫານ (ປໂຣຕີນ, ໄຂມັນ, ເກືອແຮ່, ວິຕາມິນ), ຄວາມຊຸ່ມ ກາກ, ວັນ ເດືອນ ປີ ທຳການຜະລິດ ແລະກຳນົດວັນໝົດ ອາຍຸ. ຜູ້ນຳເຂົ້າ ອາຫານສັດຕ້ອງນຳ ຕົວຢ່າງສົ່ງໃຫ້ສູນ ວິໄຈອາຫານສັດ ເພື່ອກວດກາວິໄຈ ຢ່າງໜ້ອຍ 15 ວັນກ່ອນການນຳ ເຂົ້າທຸກຄັ້ງ.
- ອາຫານທີ່ຈະນຳເຂົ້າ ຕ້ອງໄດ້ຮັບມາດຖານຄຸນນະພາບຕາມການກຳນົດໄວ້ໃນປຶ້ມຄູ່ມືວ່າ ດ້ວຍມາດຖານ ການຜະລິດອາຫານສັດເບື້ອງຕົ້ນ ປີ 1996 ຂອງສນວິໄຈ ອາຫານສັດແຫ່ງ ຊາດ.

- ສຳລັບອາຫານສັດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາດຖານຫ້າມນຳເຂົ້າ.

2. ຢາສຳລັບສັດ.

- ຕ້ອງໄດ້ປະກອບເອກະສານ ການຂໍອະນຸຍາດນຳເຂົ້າຕາມແບບຟອມ ຂ 005 ທີ່ທາງກົມ ລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງໄດ້ກຳນົດໄວ້ ແລະ ກ່ອນຈະມີການນຳເຂົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຢ່າງຖືກຕ້ອງເສັຍກ່ອນ, ຕ້ອງມີເອກະສານກຳກັບຢາ ຈາກອົງການຜະລິດຢາສຳລັບສັດ ຂອງກະປະເທດຄົນທາງ ຫລື ປະເທດຜູ້ຜະລິດ, ໃຈເອກະສານ ຕ້ອງໄດ້ບອກແຈ້ງ ຊື່ຂອງ ຕົວຢາທາງການແພດ ພ້ອມດ້ວຍສ່ວນປະກອບ, ສັບພະຄຸນ, ຂະໜາດບັນຈຸ, ວິທີນຳໃຊ້, ສີ ຂອງຢາ, ວັນ ເດືອນ ປີ ຜະລິດ ແລະ ວັນ ເດືອນ ປີ ໝົດອາຍຸ. ຜູ້ນຳເຂົ້າຢາ ສຳລັບສັດ ຕ້ອງນຳຕົວຢ່າງ ສົ່ງໃຫ້ສູນວິໄຈອາຫານ ແລະ ຢາເພື່ອກວດກາວິໄຈ ຢ່າງໜ້ອຍ 15 ວັນ ກ່ອນການນຳເຂົ້າທຸກຄັ້ງ.

- ຄ. ຜູ້ມີຈຸດປະສົງນຳເຂົ້າສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ ນອກຈາກທີ່ຈະ ຕ້ອງໄດ້ປະກອບ ເອກະສານ ທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງແລ້ວຍັງຕ້ອງໄດ້ປະກອບເອກະສານ ທີ່ ຈຳເປັນໃຫ້ຄົບຖ້ວນໂດຍພົວພັນກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງເຊັ່ນ: ໃບອະນຸຍາດລົງທຶນ (ສຳລັບຊາວຕ່າງປະເທດ) ຈາກສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ໃບອະນຸຍາດດຳເນີນທຸລະກິດ ຈາກກະຊວງການຄ້າ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ ໃບທະບຽນອາກອນ ຈາກກະຊວງການເງິນ ແລະ ເອກະສານອື່ນໆ.

ມາດຕາ 10: ວ່າດ້ວຍສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພະນັກງານປະຈຳດ່ານກວດກາສັດ.

ໜ້າທີ່ຕົ້ນຕໍ ຂອງພະນັກງານ ກວດກາປະຈຳດ່ານ ກວດກາສັດ ແມ່ນປະຕິບັດຕາມມາດຕະການວນກນປ້ອງກັນ ແລະ ກຳຈັດໂລກລະບາດສັດ ໂດຍວິທີການຄວບຄຸມການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະຢາສຳລັບສັດຊຶ່ງຈະແບ່ງເປັນໜ້າທີ່ລະອຽດຄື:

- ກວດກາສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານສັດ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ ທີ່ທຳການຂົນສົ່ງ ຫລື ເຄື່ອນຍ້າຍຜ່ານດ່ານ ຊຶ່ງປະຕິບັດຕາມໝວດທີ່ 3 ວ່າດ້ວຍການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະການ ຢາສຳລັບສັດ ຂອງກົດລະບຽບ ກະຊວງກະສິກາ ແລະ ປ່າໄມ້ ໄວ້ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ.

- ໃນກໍລະນີທີ່ພົບເຫັນສັດທີ່ມີອາການຜິດປົກກະຕິ ຫຼື ສະແດງອາການຂອງພະຍາດຕິດແປດຮ້າຍ ບາງຊະນິດ ແລະ ສັດຕາຍໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 9 ແລະ 13 ຂອງກົດລະບຽບເລກທີ 0004/ ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97 ຂອງ ກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງ ສັດລ້ຽງ ໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ນອກຈາກບາງກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າ ການປິ່ນປົວ ແລະ ສັກຢາ ປ້ອງກັນຈະແກ່ຍາວ ເກີນກວ່າ 15 ວັນ ໃຫ້ຫົວໜ້າດ່ານເປັນຜູ້ກຳນົດ ໄລຍະກັກກັນສັດ ຈົນກວ່າຈະແນ່ໃຈວ່າສັດ ດັ່ງກ່າວ ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງດີ ຈຶ່ງອອກໜັງສືຢັ້ງຢືນສຸຂະພາບ ແລະອອກໃບອະນຸຍາດໃຫ້ ເຄື່ອນຍ້າຍຕໍ່ໄປໄດ້.
- ຕິດຕາມກວດກາສະພາບພະຍຸສັດຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ໃນຂອບເຂດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນຮັບຜິດຊອບ ໂດຍມີການປະສານງານກັບທ້ອງຖານກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ເມືອງ ຫຼື ພະແນກກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຂວງ, ກໍາແພງນະຄອນ ຫຼື ເຂດພິເສດ ທີ່ຕົນສັງກັດຢູ່ ຢ່າງເປັນປະຈຳ. ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ ຕິດຕາມຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ສະພາບພະຍຸສັດ ຈາກຂົງເຂດ ອື່ນໆ ທັງຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.
- ການກວດການລັກລອບການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສໍາລັບສັດ ເມື່ອພົບເຫັນຜູ້ກະທໍາຜິດທີ່ລະເມີດໝວດທີ 3 ວ່າດ້ວຍການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສໍາລັບສັດ ຂອງກົດລະບຽບວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ມີ ສິດກັກຂອງກາງ ແລະ ປະກອບເອກະສານ ສໍານວນຄະດີ ສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອ ດໍາເນີນຄະດີ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍຂອງບ້ານເມືອງ.
- ສະຫຼຸບສັງລວມ ຕີລາຄາ ການປະຕິບັດວຽກງານຕ່າງໆ ແລ້ວລາຍງານສົ່ງໃຫ້ຂັ້ນເທິງຂອງຕົນ ຊາບຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ໂດຍປະຕິບັດຕາມທິດທາງ ແລະ ກົດລະບຽບຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີປະ ສິດທິຜົນ.

ມາດຕາ 11: ວ່າດ້ວຍການກຳນົດເສັ້ນທາງຂົນສົ່ງສັດ.

ການກຳນົດເສັ້ນທາງຂົນສົ່ງສັດ ແມ່ນຫົວໜ້າດ່ານເປັນຜູ້ກຳນົດໃຫ້ ໂດຍອີງໃສ່ສະພາບພະຍຸສັດ ແລະ ເສັ້ນທາງໃນທ້ອງຖິ່ນນັ້ນ.

ມາດຕາ 12: ວ່າດ້ວຍການຍົກເລີກການນຳເຂົ້າ.

ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຈະອອກຄຳສັ່ງເກືອດ ຫ້າມ ການນຳສັດ, ຜິລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ ທຸກປະເພດເຂົ້າໃນປະເທດ ຖ້າຫາກການນຳເຂົ້າ ດັ່ງກ່າວ ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດ ການສ່ຽງໄພ ຕໍ່ ຜູງສັດລ້ຽງ ແລະ ຜູ້ບໍລິໂພກຢູ່ໃນປະເທດ.

- ໃນກໍລະນີທີ່ປະເທດສົ່ງອອກ ມີບັນຫາກ່ຽວກັບໂລກລະບາດສັດ ທີ່ຮ້າຍແຮງບາງຊະນິດເກີດຂຶ້ນໃນເວລາ ທີ່ຈະທຳການສົ່ງສັດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແລະ ບັນຫາທີ່ເກີດ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ ເປັນທີ່ພໍໃຈ ຫຼື ເອົາໄດ້.
- ໃນກໍລະນີທີ່ສັດຕະວະແພດປະຈຳເດືອນໄດ້ສະເໜີລາຍງານວ່າ ມີການພົບເຫັນປະກົດການຫລື ຮອງຮອຍ ຂອງພະຍາດຮ້າຍແຮງບາງຊະນິດເກີດຂຶ້ນກັບສັດ ທີ່ຈະນຳເຂົ້າມານັ້ນ.
- ສຳລັບອາຫານສັດ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ ຫາກກວດພົບວ່າບໍ່ໄດ້ມາດຖານ ຕາມທີ່ໃບຢັ້ງຢືນຄຸນນະພາບ ທີ່ປະເທດຕົ້ນທາງ ຫລື ຜູ້ຜະລິດໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 13: ວ່າດ້ວຍການກຳນົດມາດຖານກ່ຽວກັບການນຳເຂົ້າ ຜະລິດຕະພັນສັດ.

ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ກຳນົດລະບຽບການ ກ່ຽວກັບການນຳເຂົ້າ ຜະລິດຕະພັນສັດ ຕ່າງເຊັ່ນ: ຊີ້ນ, ໜັງ, ກະດູກ, ນົມສົດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນ ອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ມາຈາກສັດດັ່ງນີ້:

ກ. ສຳລັບຜະລິດຕະພັນທີ່ນຳເຂົ້າເພື່ອບໍລິໂພກ.

1. ຊີ້ນສົດ ຫຼື ຜະລິດຕະພັນທີ່ໄດ້ຈາກຊີ້ນ.

- ຊີ້ນ ທີ່ອະນຸຍາດນຳເຂົ້າ ອາດເປັນຊາກສັດໝົດໂຕ, ຫຼື ຜ່າເຄິ່ງ, ນຶ່ງສ່ວນສີ່ຂອງຊາກສັດ, ໃນກໍລະນີ ປາດເປັນຕ່ອນນ້ອຍໆ ຕ້ອງໄດ້ຫຸ່ມຫໍ່ ຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມຫລັກອະນາໄມ ຕິດໃບສະຫລາກແນະນຳທີ່ບອກເຖິງນ້ຳໜັກ, ລາຄາ, ວັນ ເດືອນ ປີ ຫຸ່ມຫໍ່, ຊະນິດ, ປະເພດ ແລະແຫລ່ງທີ່ມາຂອງຊີ້ນ.
- ຕ້ອງມີໃບຢັ້ງຢືນອະນາໄມຜະລິດຕະພັນສັດ ຊຶ່ງໄດ້ຜ່ານການກວດກາແລ້ວ ຈາກສູນວິໃຈ ແລະ ໄດ້ຢັ້ງຢືນວ່າ ປາສະຈາກເຊື້ອພະຍາດທີ່ມີຜົນກະທົບ ຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ ຈາກສຳນັກງານ ຫຼື ອົງການກ່ຽວຂ້ອງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້.

ຂ. ສຳລັບຜິດລົດຕະພັນສັດ ທີ່ບໍ່ໄດ້ນຳເຂົ້າໄປບໍລິໂພກ ເຊັ່ນ: ດູກ, ເລັບ, ເຂົາ, ໜັງ ແລະ ອື່ນໆ.

- ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຂ້າເຊື້ອແລ້ວ ດ້ວຍຢາຂ້າເຊື້ອ ເຊັ່ນ: ຟອກໂມນ 10-15%
- ຕ້ອງມີໃບຢັ້ງຢືນອະນາໄມຜະລິດຕະພັນສັດ ຊຶ່ງໄດ້ຜ່ານການກວດກາແລ້ວ ຈາກສູນວິໄຈ ແລະ ຍັງຢືນວ່າປາສະຈາກເຊື້ອພະຍາດຕິດແປດຮ້າຍແຮງຈາກສັດຫາຄົນ ແລະ ຈາກຄົນຫາສັດ ຈາກສຳນັກງານ ຫລື ອົງການກ່ຽວຂ້ອງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້.

ຄ. ສຳລັບຜະລິດຕະພັນສັດອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ມາຈາກສັດນັ້ນ ທາງກົມລ້ຽງສັນ ແລະ ການປະມົງ ຈະ ກຳນົດອອກໃຫ້ຕໍ່ໄປເປັນແຕ່ລະໄລຍະ.

ມາດຕາ 14: ວ່າດ້ວຍການນຳສົ່ງສັດລ້ຽງ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ ອອກນອກ ສ.ປ.ປ.ລາວ.

ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ໄດ້ກຳນົດລະບຽບຫຼັກການໃນການຂໍອະນຸຍາດສົ່ງສັດລ້ຽງ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສຳລັບ ສັດ ອອກນອກ ສ.ປ.ປ ລາວ ດັ່ງນີ້:

- ໃຫ້ປະກອບເອກະສານ ຕາມລະຍ-ຍກນ ແລະ ການກຳນົດ ຂອງກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງ ການຄ້າ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ປະເທດນຳເຂົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນ.
- ຜູ້ສົ່ງອອກ ຕ້ອງໄດ້ປະກອບເອກະສານ ໃນການຂໍອະນຸຍາດສົ່ງອອກຕາມແບບຟອມ ຂ 002 ທີ່ ທາງການກຳນົດໄວ້ໃຫ້ຄົບຖ້ວນ ຕໍ່ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຫລື ພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ. ພ້ອມດຽວກັນກໍຕ້ອງນຳສະເໜີຢ່າງໜ້ອຍ 15 ວັນກ່ອນຈະມີການສົ່ງອອກ ທຸກຄັ້ງ.
- ກ່ອນຈະມີການບັນຈຸ ຕ້ອງຜ່ານການກວດກາຢ່າງໄກ້ສິດ ຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ ສັດຕະວະແພດ ຜູ້ ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຜູ້ສົ່ງອອກຕ້ອງແຈ້ງເອກະສານ ຕາມຈຸດດ່ານທີ່ຈະສົ່ງອອກນັ້ນທຸກຄັ້ງ.
- ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຫລື ພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ມີສິດສັ່ງໂຈະການນຳສັດອອກນອກ ສ.ປ.ປ.ລາວ ຖ້າຫາກເຫັນວ່າລະເມີດ ໝວດທີ່ 6 ຂອງກົດລະບຽບກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97.

ການຂົນສົ່ງຜ່ານສັດລ້ຽງ,

ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາ ສຳລັບສັດ.

ມາດຕາ 15: ການຂົນສົ່ງສັດລ້ຽງ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາ ສຳລັບສັດ ຜ່ານ ສ.ປ.ປ. ລາວ.

ໃນການສະເໜີ ອະນຸຍາດຂົນສົ່ງສັດລ້ຽງ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາສຳລັບສັດ ຜ່ານ ສ.ປ.ປ ລາວ ເພື່ອໄປປະເທດທີ່ 3 ໃຫ້ປະຕິບັດດັ່ງນີ້:

- ນອກຈາກໄດ້ສະເໜີຂໍອະນຸຍາດການຂົນສົ່ງຜ່ານສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ອາຫານ ແລະ ຢາ ສຳລັບສັດ ຈາກກະຊວງການເງິນ ແລະ ກະຊວງການຄ້າ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ ແລ້ວຕ້ອງສະເໜີ ຂໍອະນຸຍາດຜ່ານປະເທດ ຈາກກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ທີ່ ທາງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມອບສິດໃຫ້ ຢ່າງໜ້ອຍ 15 ວັນກ່ອນການຂົນສົ່ງຜ່ານ ຕາມ ແບບຟອມ ຂ 003 ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້.
- ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 18 ຂອງກົດລະບຽບ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97 ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ.
- ໃນຂະນະທຳການຂົນສົ່ງ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຂົນສົ່ງ ຕາມມາດຕາ 7 ຂໍ້ 1 ຂ ແລະ ຂໍ້ 2 ຂອງກຳນົດ ໝາຍເຕັກນິກ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງສະບັບນີ້.
- ຫົວໜ້າດ່ານກວດກາສັດ ມີສິດສັ່ງໂຈະການຂົນສົ່ງຜ່ານ ໃນເວລານຳເຂົ້າໄດ້ ໃນກໍລະນີພົບເຫັນ ປະກົດການ ຫລື ຮ່ອງຮອຍຂອງພະຍາດຕິດຮ້າຍແຮງ.

ໝວດທີ 4

ການປ້ອງກັນ ແລະ ສະກັດກັ້ນໂລກລະບາດ.

ມາດຕາ 16: ວ່າດ້ວຍການກຳນົດຊະນິດຂອງຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ.

ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນທາງດ້ານລະບາດວິທະຍາ ແລະ ແຜນຍຸດທະສາດ ໃນການຄວບຄຸມ ແລະ ປ້ອງກັນໂລກລະບາດສັດເພື່ອ ແນໃສ່ຫຼຸດຜ່ອນການລະບາດ ຂອງພະຍຸພະຍາດສັດ ແລະ ກ້າວໄປ ເຖິງການກຳຈັດ ພະຍາດສັດຮ້າຍຕົ້ນຕໍ ໃນອະນາຄົດ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຈຶ່ງໄດ້ ກຳນົດ ຊະນິດຢາ ປ້ອງກັນພະຍາດສັດ ຕາມປະເພດສັດ ແລະ ເຂດແຂວງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງສັກຢາ ປ້ອງກັນ ດັ່ງຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້:

ຊະນິດຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ	ປະເພດສັດ	ເຂດແຂວງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງສັກ
<ul style="list-style-type: none"> ເຕົ້າໂຮມເລືອດ ອະຫິວາໝູ ວີ້ 	ງົວ-ຄວາຍ	ໃນ
<ul style="list-style-type: none"> ອະຫິວາເປັດ,ອະຫິວາສັດປີກ 	ໝູ	ທົ່ວ
<ul style="list-style-type: none"> ນິວຄາເຊິນ, ອະຫິວາສັດປີກ 	ໝາ	ປະ
	ເປັດ, ຫານ	ເທດ
	ໄກ່, ໄກ່ງວງ	

ໝາຍເຫດ:

1. ກຳແພງນະຄອນ, ແຂວງຈຳປາສັກ, ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ແຂວງຄຳມ່ວນ ຕ້ອງສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳຕື່ມ.
2. ແຂວງສະຫວັນເຂດ, ແຂວງຄຳມ່ວນ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ຊຳເໜືອ ຕ້ອງສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດໄຂ້ບວມຕື່ມ.
3. ມາດຕານີ້ ແມ່ນຈະມີການປ່ຽນແປງ ໄປຕາມສະພາບ ການບະບາດຂອງພະຍຸພະຍາດສັດ ໃນແຕ່ໄລຍະ.

ມາດຕາ 17: ວ່າດ້ວຍພັນທະ ຂອງເຈົ້າຂອງສັດລ້ຽງ.

- ໃນການສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ ແຕ່ລະເທື່ອ ເຈົ້າຂອງສັດຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຈ່າຍຄ່າບໍລິການ ໃຫ້ແກ່ສັດຕະວະແພດທຸກຄັ້ງ.
- ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ ສອດຄ່ອງກັບສະພາບເສດຖະກິດແຕ່ລະໄລຍະ ແລະ ໃຫ້ແທດເຫມາະກັບເງື່ອນໄຂ ຄວາມເປັນຈິງໃນແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ ໃຫ້ພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ເປັນຜູ້ກຳນົດລາຄາ ຄ່າບໍລິການໃນການສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ ແຕ່ລະຊະນິດ ໄປຈາມສະພາບເສດຖະກິດໃນແຕ່ລະໄລຍະ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍຕ້ອງໄດ້ລາຍງານ ໃຫ້ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຮັບຮູ້ນຳ.

ມາດຕາ 18: ວ່າດ້ວຍແບບຟອມໃບຢັ້ງຢືນກັນສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ.

- ເພື່ອໃຫ້ເປັນເອກະພາບກັນທົ່ວປະເທດ, ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຈຶ່ງອອກແບບຟອມໃບຢັ້ງຢືນການສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ ໃຫ້ເປັນແບບດຽວກັນໝົດ ໃນທົ່ວປະເທດ ຕາມແບບຟອມ ສ 004.

- ຢູ່ຫົວຄວນຂອງແຕ່ລະໃນຍັງຢືນສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ ຕ້ອງມີກາປະທັບ ຂອງຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ເມືອງ.

ມາດຕາ 19: ວ່າດ້ວຍຫຼັກການລວມ, ການສະກັດກັ້ນ ແລະ ການຄວບຄຸມພະຍາດຕົ້ນຕໍ ຂອງສັດ.

ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ໄດ້ກຳນົດມາດຖານເຕັກນິດເພື່ອເປັນມາດຕະການໃນການຄວບຄຸມ, ການປິ່ນປົວ ຫຼື ທຳລາຍຊາກສັດ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ຫ້າມເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ທີ່ກຳລັງເຈັບປ່ວຍ ຫຼື ຕາຍນັ້ນ ອອກຈາກບໍລິເວນເດີມ ທີ່ສັດຢູ່ ແລະ ຫ້າມຜ່າຊາກສັດ ຫຼື ກະທຳການໃດໆ ຕໍ່ຊາກສັດນັ້ນ.
2. ແຍກກັກຂັງ ຫຼື ຍ້າຍສັດໂຕທີ່ເຈັບປ່ວຍ ໄປຢູ່ໃນສະຖານທີ່ໆ ເຫມາະສົມ, ທຳການປິ່ນປົວສັດເຈັບ ໃນເຂດທີ່ເກີດໂລກລະບາດ, ສັກຢາປ້ອງກັນ ສັດທີ່ເຫຼືອ ແລະ ໃນບໍລິເວນອ້ອມຮອບເຂດໂລກລະບາດໃນລັດສະໝີ 5 ກິໂລແມັດຂຶ້ນໄປ.
3. ຫ້າມເຄື່ອນຍ້າຍ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ທີ່ພົວພັນ ກັບໂລກລະບາດ ເຂົ້າອອກ ໃນເຂດເກີດໂລກລະບາດ ຢ່າງເດັດຂາດ.
4. ເຜົາ ຫຼື ຝັງ ຊາກສັດ ທີ່ຕາຍນັ້ນ ໂດຍຝັງເລິກ ໃຫ້ສວນເທິງສຸດຂອງຊາກສັດ ຕໍ່າຈາກລະດັບໜ້າດິນ ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ແມັດ ແລະ ຕ້ອງຄູນຂຶ້ນອີກ 0,5 ແມັດ. ຫ້າມເດັດຂາດ ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຖິ້ມຊາກສັດນັ້ນ ລົງໜອງ ຫຼື ຫ້ວຍນໍ້າ ລຳເຊ.
5. ກຳຈັດເຊື້ອໂລກ ດ້ວຍຢາຂ້າເຊື້ອ ເຊັ່ນ: ປູນຂາວ, ຟອກໂມນ ຫຼື ຢາຂ້າເຊື້ອ ອື່ນໆ.
6. ຖ້າຫາກມີເຫດການຈຳເປັນ ສັດຕະວະແພດ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ບໍ່ສາມາດກວດກາຊາກສັດນັ້ນໄດ້ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງນັບແຕ່ສັດຕາຍ, ໃຫ້ເຈົ້າຂອງສັດປະຕິບັດຕາມຂໍ້ທີ່ 4 ຂອງມາດຕາ 19 ນີ້
7. ໃນກໍລະນີ ທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຜູ້ໃດ ເປັນເຈົ້າຂອງສັດທີ່ເຈັບປ່ວຍ ຫຼື ຕາຍ ດັ່ງຂ້າງຕົ້ນນັ້ນ, ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ທີ່ 3 ຂອງ ມາດຕາທີ່ 24 ຂອງກົດລະບຽບ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ ສັດລ້ຽງ ໃນ ສ.ປ.ປ. ລາວ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97.

1) ໄລຍະເວລາຕິດຕາມບາງພະຍາດ (ໄລຍະ ພັກເຊື້ອ ແລະ ໄລຍະຕິດຕາມຫລັງເກີດພະຍາດ)

ລ/ດ	ລາຍຊື່ພະຍາດ	ໄລຍະພັກເຊື້ອ	ໄລຍະຕິດຕາມເພື່ອປະກາດຍົກເລີກ ການເກືອດຫ້າມ(ມື້)
1.	ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ	2 - 5	30
2.	ພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ	2 - 3	14
3.	ພະຍາດໄຂ້ບອມ	1 - 5	14
4.	ພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ	2 - 8	21
5.	ພະຍາດອະຫິວາໝູ	2 - 4	12
6.	ພະຍາດນິວຄາເຊິນ	2 - 5	12
7.	ພະຍາດອະຫິວາສັດປີກ	2 - 5	14

ມາດຕາ 20: ວ່າດ້ວຍລະບົບລາຍງານກ່ຽວກັບໂລກລະບາດສັດ.

ເພື່ອໃຫ້ມີມາດຕະການໃນການສະກັດກັ້ນໂລກລະບາດສັດໃຫ້ທັນກັບສະພາບການ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະການປະມົງຈິ່ງໄດ້ອອກກຳນົດຫລັກການໃນການລາຍງານ ກ່ຽວກັບໂລກລະບາດສັດ ເພີ່ມເຕີມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ຫາກພົບວ່າ ມີສັດເຈັບປ່ວຍ ຫລື ຕາຍດ້ວຍອາການທີ່ຄ້າຍຄືກັນໂດຍບໍ່ອາດຮູ້ໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າເກີດມາຈາກສາເຫດໃດ ຫລື ວ່າເປັນໂລກລະບາດສັດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 21 ຂອງກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້ ໃຫ້ເຈົ້າຂອງສັດ ຫລື ຜູ້ຮູ້ເຫັນແຈ້ງຕໍ່ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານ ບໍ່ໃຫ້ກາຍ 48 ຊົ່ວໂມງ ນັບແຕ່ເວລາ ທີ່ພົບເຫັນສັດເຈັບປ່ວຍ ຫລື ຕາຍ.
- ໃຫ້ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານ ແຈ້ງການ ພາຍນບ້ານ ແລະ ຫ້ອງຖິ່ນໃກ້ຄຽງ ໃຫ້ຮັບຮູ້, ພ້ອມກັບລາຍງານຕໍ່ຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເມືອງ ເພື່ອນຳສະເໜີຕໍ່ທ່ານເຈົ້າແຂວງ ອອກປະກາດເປັນເຂດໂລກລະບາດ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ໃຫ້ສະຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານ ສົມທົບກັບສູນລ້ຽງສັດສ ແລະ ການປະມົງ ເມືອງ ເພື່ອວາງມາດຕະການຄອບຄຸມ, ປິ່ນປົວ ຫລື ທຳລາຍຊາກສັດ.

ມາດຕາ 21: ວ່າດ້ວຍການປະກາດເຂດໂລກລະບາດ.

ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ ມາດຕາ 24 ຂອງກົດລະບຽບກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ. ລາວ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97. ໃນກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້ໄດ້ສະເໜີບາງ ມາດຕາເພີ່ມເຕີມ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ການປະກາດເຂດໂລກລະບາດສັດກໍ່ຕໍ່ເມື່ອມີລາຍງານ ການຕາຍຂອງສັດ ຈາກພະຍາດຕິດຕໍ່ຮ້າຍ ແຮງ ເຊັ່ນ: ພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ, ພະຍາດໄຂ້ບວມ, ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ, ພະຍາດປາກ ເປື້ອຍລົງເລັບ ແລະ ພະຍາດອະຫິວາໝູ.
- ກຳນົດເຂດໂລກລະບາດສັດ ທີ່ມີລັດສະໝີບໍ່ເກີນ 5 ກິໂລແມັດ ໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ກວດພົບ ໂລກລະບາດນັ້ນ, ພ້ອມດຽວກັນກໍ່ຕ້ອງບອກຊະນິດສັດ ແລະ ຊື່ໂລກລະບາດນຳດ້ວຍ.

ມາດຕາ 22: ວ່າດ້ວຍການປະກາດຍຸບເລີກເຂດໂລກລະບາດສັດ.

ທ່ານເຈົ້າແຂວງ ເປັນຜູ້ປະກາດຍຸບເລີກເຂດໂລກລະບາດ ໂດຍໄດ້ຮັບການສະເໜີຈາກຫົວໜ້າ ພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ເມື່ອເຫັນວ່າ:

- ພາຍຫລັງທີ່ສະພາບພະຍຸສັດ ໄດ້ສະງົບເປັນປົກກະຕິ, ໝາຍຄວາມວ່າສັດທີ່ເຈັບ ໃນເຂດ ໂລກລະບາດ ໂຕສຸດທ້າຍຫາຍເປັນປົກກະຕິ ຈົນຄົບ 30 ວັນ ແລະ ບໍ່ມີສັດໂຕໃດເຈັບ ອີກຕໍ່ໄປ ອີກ.
- ສັດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ (ສັດເຈັບ, ສັດທີ່ສົງໃສຕິດພະຍາດ ແລະ ສັດ ທີ່ຢູ່ໄກ້ຄຽງກັບອ້ອມຮອບເຂດ ໂລກລະບາດສັດ ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ ແລະ ສັກຢາວັກຊີນທັງໝົດແລ້ວ.

ມາດຕາ 23: ວ່າດ້ວຍຫລັກການສະກັດກັ້ນ ແລະ ການຄວບຄຸມບາງພະຍາດຕິດແປດຮ້າຍແຮງ.

1. ພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ.

- ສັດເປັນພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ:

ສັດທີ່ເປັນພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳແມ່ນ ສັດທີ່ສະແດງອາການຢ່າງຊັດເຈນ ກ່ຽວກັບຮູບ ແບບອາການຕ່າງໆ ຂອງພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ.

- ສັດທີ່ຖືວ່າສົງໃສເຈັບຍ້ອຍພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ:

ແມ່ນສັດທີ່ຖືເຊື້ອພະຍາດແຕ່ບໍ່ສະແດງ ອາການເຈັບປ່ວຍຂ ອງພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ

ຂັດເຈນ ເມື່ອຜ່າຊາກສັດທີ່ຂ້າ ຫຼື ຕາຍແລ້ວໄດ້ພົບເຫັນຮ່ອງຮອຍ ສະແດງອອກຂອງ ພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ ແລະ ຜົນຂອງການວິໄຈ ກໍ່ຍັງຍັງຢືນວ່າ ມີເຊື້ອພະຍາດໄຂ້ເລືອດ ດຳ.

- ສັດທີ່ສົ່ງໃສ່ຕິດເຊື້ອພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ:

ແມ່ນສັດທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັບສັດທີ່ເປັນພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ ແລະ ສັດທີ່ບໍ່ໄດ້ ສັກຢາປ້ອງກັນ ແລ້ວນຳເອົາໄປລ້ຽງ ໃນບ່ອນທີ່ຫາກໍ່ເກີດພະຍາດ ໄຂ້ເລືອດດຳ.

- ໜ້າທີ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງແຕ່ລະຂັ້ນ:

- ເຈົ້າຂອງສັດ ຫຼື ຜູ້ທີ່ພົບເຫັນອາການຂອງສັດດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ຕ້ອງລາຍ ງານໃຫ້ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານ ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ.
- ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ສູນກາງລ້ຽງສັດແລະການ ປະມົງເມືອງເພື່ອລົງຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ບົ່ງມັດຕິພະຍາດສັດ, ສົມທົບກັບ ສັດຕະວະແພດບ້ານ ແລະ ນາຍບ້ານ ເພື່ອກວດກາສະພາບພະຍາດ ທີ່ກຳລັງ ລະບາດ, ແຍກກັກຂັງສັດເຈັບ ແລະ ທຳການປິ່ນປົວ, ທຳລາຍຊາກສັດ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກສັດ.
- ສູນສັດລ້ຽງ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ລາຍງານຕໍ່ໃຫ້ຂະແໜງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ແລະ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ເພື່ອວາງແຜນມາດ ຕະການປ້ອງກັນ ແລະ ການກັດກັ້ນການແຜ່ລາມຂອງໂລກລະບາດສັດ.
- ຂະແໜງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ລາຍງານໃຫ້ທ່ານເຈົ້າແຂວງຊາບ ເພື່ອ ປະກາດ ເປັນເຂດໂລກລະບາດສັດ.

- ການເກືອດຫ້າມ:

1. ຫ້າມເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ທີ່ກຳລັງເຈັບປ່ວຍ ຫລື ຕາຍນັ້ນອອກຈາກບໍລິເວນເດີມ ທີ່ສັດຢູ່ ແລະ ຫ້າມຜ່າຊາກສັດຢ່າງເດັດຂາດ.
2. ຫ້າມເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ທີ່ພົວພັນກັບພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳເຂົ້າ- ອອກ ໃນເຂດເກີດໂລກລະບາດຢ່າງເດັດຂາດ.
3. ຫ້າມເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ຖິ້ມຊາກສັດນັ້ນ ລົງໜອງ ຫລື ຫ້ວຍນ້ຳ ລຳເຊ, ຕ້ອງເຜົາ ຫລື ຝັງຊາກສັດ ທີ່ຕາຍນັ້ນ ໂດຍຝັງເລິກ ໃຫ້ສ່ວນເທິງສຸດຂອງຊາກສັດ ຕ່ຳຈາກລະດັບ

ໜ້າດິນ ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ແມັດ ແລະ ຕ້ອງຄູນຂຶ້ນ 0,5 ແມັດ. ໃນບໍລິເວນອ້ອມຮອບ ຫລຸມຝັງຊາກສັດນັ້ນຕ້ອງໂຮຍດ້ວຍຢາຂ້າເຊື້ອ ເຊັ່ນ: ປູນຂາວ, ຟອກໂມນ ຫລື ຢາ ຂ້າເຊື້ອອື່ນໆ ແລະ ໃນບໍລິເວນຝັງຊາກສັດນັ້ນຕ້ອງອ້ອມຮົ້ວໄວ້ ແລະ ເປັນບໍລິເວນທີ່ ບໍ່ນຳໃຊ້ໃນການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ.

- ຂົງເຂດເກືອດຫ້າມ:

ກຳນົດເຂດໂລກລະບາດສັດ ຕ້ອງມີລັດສະໝີບໍ່ເກີນ 5 ກິໂລແມັດ ໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ກວດ ພົບພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ.

- ການປິ່ນປົວ ແລະ ການປ້ອງກັນ:

1. ການປິ່ນປົວ:

ໃຊ້ຢາປະຕິຊີວະນະ ໃດໜຶ່ງດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ເປເນຊີລິນ ສັກກ້າມ 20.000 – 40.000 ຢູນິດ ຕໍ່ 1 ກິໂລຂອງນ້ຳໜັກສັດ.
- ສະເຕັຣບໂຕມາຍຊິນ ສັກກ້າມ 20 ມິລິກຣາມ ຕໍ່ 1 ກິໂລຂອງນ້ຳໜັກສັດ.
- ອີກຊີເຕຕຣາຊີກະລິນ ສັກກ້າມ 10 ມິລິກຣາມ ຕໍ່ 1 ກິໂລຂອງນ້ຳໜັກສັດ.
- ຄລໍຣັມເຟນີໂກນ ສັກກ້າມ 15 ມິລິກຣາມ ຕໍ່ 1 ກິໂລຂອງນ້ຳໜັກສັດ.

2. ການປ້ອງກັນ:

- ແຍກສັດເຈັບອກຈາກຝູງແລ້ວ ທຳການປິ່ນປົວ ແລະ ຈຳກັດຂອບເຂດ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນ.
- ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາສຸກຂະພາບຂອງສັດເປັນປະຈຳ.
- ສຳລັບສັດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບບໍລິເວນເກີດໂລກລະບາດໃນວົງລັດສະໝີ 5 ກິໂລແມັດໃຫ້ ສັກຢາວັກຊິນປ້ອງກັນ ພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ.
- ໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນທີ່ເຄີຍເກີດພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ ໃຫ້ສັກຢາວັກຊິນປ້ອງກັນເປັນປະຈຳໃຫ້ ແກ່ງົວ, ຄວາຍ ອາຍຸ 6 ເດືອນຂຶ້ນໄປ, ໄລຍະຄຸ້ມກັນ 1 ປີ, ຫ້າມສັກສັດທີ່ຖືພາ.

- ລົບລ້າງການເກືອດຫ້າມ:

ເມື່ອເຫັນວ່າສັດທີ່ເຈັບ ໃນເຂດໂລກລະບາດໂຕສຸດທ້າຍ ຫາຍດີເປັນປົກກະຕິ ຈົນ ຄົບ 14 ມື້ ແລະ ບໍ່ມີສັດໂຕໃດເຈັບຕໍ່ໄປອີກ ຈຶ່ງສາມາດປະກາດຍົກເລີກເຂດ ໂລກລະບາດໄດ້.

2. ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ.

- ສັດເປັນພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ:

ສັດທີ່ເປັນພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ ແມ່ນສັດທີ່ສະແດງອາການຢ່າງຊັດເຈນ ກ່ຽວກັບຮູບແບບອາການຕ່າງໆ ຂອງພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ.

- ສັດທີ່ຖືວ່າສົງໃສເຈັບຍ້ອຍພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ:

ແມ່ນສັດທີ່ຖືເຊື້ອພະຍາດ ແຕ່ບໍ່ສະແດງອາການ ເຈັບປ່ວຍ ຂອງພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດຊັດເຈນ ເມື່ອຜ່າຊາກສັດທີ່ຂ້າ ຫຼື ຕາຍແລ້ວໄດ້ພົບເຫັນຮ່ອງຮອຍ ສະແດງອອກຂອງພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ ແລະ ຜົນຂອງການວິໄຈ ກໍ່ຍັງຢັ້ງຢືນວ່າ ມີເຊື້ອພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ.

- ສັດທີ່ສົງໃສຕິດເຊື້ອພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ:

ແມ່ນສັດທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັບສັດທີ່ເປັນພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ ແລະ ສັດທີ່ບໍ່ໄດ້ ສັກຢາປ້ອງກັນ ແລ້ວນຳເອົາໄປລ້ຽງ ໃນບ່ອນທີ່ຫາກໍ່ເກີດພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ

- ໜ້າທີ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງແຕ່ລະຂັ້ນ:

- ເຈົ້າຂອງສັດ ຫຼື ຜູ້ທີ່ພົບເຫັນອາການຂອງສັດດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານ ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ.
- ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ສູນກາງລ້ຽງສັດແລະການປະມົງເມືອງເພື່ອລົງຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ບົ່ງມັດຕິພະຍາດສັດ, ສົມທົບກັບສັດຕະວະແພດບ້ານ ແລະ ນາຍບ້ານ ເພື່ອກວດກາສະພາບພະຍາດ ທີ່ກຳລັງລະບາດ, ແຍກກັກຂັງສັດເຈັບ ແລະ ທຳການປິ່ນປົວ, ທຳລາຍຊາກສັດ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກສັດ.
- ສູນສັດລ້ຽງ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ລາຍງານຕໍ່ໃຫ້ຂະແໜງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ແລະ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ເພື່ອວາງແຜນມາດຕະການປ້ອງກັນ ແລະ ການກັດກັ້ນການແຜ່ລາມຂອງໂລກລະບາດສັດ.
- ຂະແໜງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ລາຍງານໃຫ້ທ່ານເຈົ້າແຂວງຊາບ ເພື່ອປະກາດເປັນເຂດໂລກລະບາດສັດ.

- ການເກືອດຫ້າມ:
 1. ຫ້າມເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ຖິ້ມຊາກສັດນັ້ນ ລົງໜອງ ຫລື ຫ້ວຍນ້ຳ ລຳເຊ, ຕ້ອງເຜົາ ຫລື ຝັງຊາກສັດ ທີ່ຕາຍນັ້ນ ໂດຍຝັງເລິກ ໃຫ້ສ່ວນເທິງສຸດຂອງຊາກສັດ ຕ່ຳຈາກລະດັບ ຫ້າດິນ ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ແມັດ ແລະ ຕ້ອງຄູນຂຶ້ນ 0,5 ແມັດ.
 2. ໃຫ້ປະຕິບັດຄືກັນກັບພະຍາໄຂ້ເລືອດດຳ ຫຍ້ໜ້າ 1 ແລະ 2
- ຂົງເຂດເກືອດຫ້າມ:

ໃຫ້ປະຕິບັດຄືກັນກັບພະຍາໄຂ້ເລືອດດຳ
- ການປິ່ນປົວ ແລະ ການປ້ອງກັນ:
 1. ການປິ່ນປົວ:

ໃຊ້ຢາປະຕິຊີວະນະ ໃດໜຶ່ງດັ່ງລຸ່ມນີ້:

 - ສະເຕຣັບໂຕມາຍຊິນ ສັກກ້າມ 20 ມິລິກຣາມ ຕໍ່ 1 ກິໂລຂອງນ້ຳໜັກສັດ.
 - ອີກຊີເຕຕຣາຊີກະລິນ ສັກກ້າມ 10 ມິລິກຣາມ ຕໍ່ 1 ກິໂລຂອງນ້ຳໜັກສັດ.
 - ຄລໍຣັມເຟນີໂກນ ສັກກ້າມ 15 ມິລິກຣາມ ຕໍ່ 1 ກິໂລຂອງນ້ຳໜັກສັດ.
 2. ການປ້ອງກັນ:
 - ແຍກສັດເຈັບອອກຈາກຝູງແລ້ວ ທຳການປິ່ນປົວ ແລະ ຈຳກັດຂອບເຂດ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນ.
 - ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາສຸກຂະພາບຂອງສັດເປັນປະຈຳ.
 - ສຳລັບສັດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ ບໍລິເວນເກີດໂລກລະບາດ ໃນວົງລັດສະໝີ 5 ກິໂລແມັດ ໃຫ້ສັກຢາວັກຊີນປ້ອງກັນ ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ ງົວ, ຄວາຍ.
 - ໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນທີ່ເຄີຍ ເກີດພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ ໃຫ້ສັກຢາວັກຊີນປ້ອງກັນເປັນປະຈຳ ໃຫ້ແກ່ງົວ, ຄວາຍ ອາຍຸ 6 ເດືອນຂຶ້ນໄປ, ໄລຍະຄຸ້ມກັນ 6 ເດືອນ.
- ລົບລ້າງການເກືອດຫ້າມ:

ເມື່ອເຫັນວ່າສັດທີ່ເຈັບ ໃນເຂດໂລກລະບາດໂຕສຸດທ້າຍ ຫາຍດີເປັນປົກກະຕິ ຈົນຄົບ 30 ມື້ ແລະ ບໍ່ມີສັດໂຕໃດເຈັບຕໍ່ໄປອີກ ຈຶ່ງສາມາດປະກາດຍົກເລີກ ເຂດໂລກລະບາດໄດ້.

3. ພະຍາດໄຂ້ບວມ.

- ສັດເປັນພະຍາດໄຂ້ບວມ:

ສັດທີ່ເປັນພະຍາດໄຂ້ບວມ ແມ່ນສັດທີ່ສະແດງອາການ ຂອງພະຍາດໄຂ້ບວມຢ່າ ຊັດເຈນ.

- ສັດທີ່ຖືວ່າສົງໄສເຈັບຍ້ອນພະຍາດໄຂ້ບວມ:

ແມ່ນສັດທີ່ຖືເຊື້ອພະຍາດແຕ່ບໍ່ສະແດງ ອາການເຈັບປ່ວຍ ຂອງພະຍາດໄຂ້ ບວມຊັດເຈນ ເມື່ອຜ່າຊາກສັດທີ່ຂ້າ ຫຼື ຕາຍແລ້ວໄດ້ພົບເຫັນຮ່ອງຮອຍສະແດງອອກ ຂອງພະຍາດໄຂ້ບວມ ແລະ ຜົນຂອງການວິໄຈ ກໍຍັງຢັ້ງຢືນວ່າ ມີເຊື້ອພະຍາດໄຂ້ ບວມ.

- ໜ້າທີ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງແຕ່ລະຂັ້ນ:

- ເຈົ້າຂອງສັດ ຫຼື ຜູ້ທີ່ພົບເຫັນອາການຂອງສັດດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ຕ້ອງ ລາຍງານໃຫ້ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານ ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ.
- ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ ສູນກາງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ເພື່ອລົງຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ບົ່ງມັດຕິພະຍາດສັດ, ສົມທົບ ກັບສັດຕະວະແພດບ້ານ ແລະ ນາຍບ້ານ ເພື່ອກວດກາສະພາບພະຍາດ ທີ່ ກຳລັງລະບາດ, ແຍກກັກຂັງສັດເຈັບ ແລະ ທຳການປິ່ນປົວ, ທຳລາຍຊາກສັດ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກສັດ.
- ສູນສັດລ້ຽງ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ລາຍງານຕໍ່ໃຫ້ຂະແໜງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ແລະ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ເພື່ອວາງມາດຕະການ ບ້ອງກັນ ແລະ ການກັດກັ້ນການແຜ່ລາມຂອງໂລກລະບາດສັດ.
- ຂະແໜງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ລາຍງານໃຫ້ທ່ານເຈົ້າແຂວງຊາບ ເພື່ອ ປະກາດ ເປັນເຂດໂລກລະບາດສັດ.

- ການເກືອດຫ້າມ:

ໃຫ້ປະຕິບັດຄືກັນກັບພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ.

- ຂົງເຂດເກືອດຫ້າມ:

ກຳນົດເຂດໂລກລະບາດສັດ ຕ້ອງມີລັດສະໝີບໍ່ເກີນ 5 ກິໂລແມັດ ໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ກວດພົບພະຍາດໄຂ້ບໍ່ວມ.

- ການປິ່ນປົວ ແລະ ປ້ອງກັນ:

1. ການປິ່ນປົວ:

ສັດທີ່ຕິດພະຍາດນີ້ຕາຍໄວ ສ່ວນຫລາຍການປິ່ນປົວບໍ່ທັນກັບເວລາ. ກໍລະນີເຂົ້າຂອງສັດລາຍງານດ່ວນ ການປິ່ນປົວໃຫ້ໃຊ້ຢາເປນີຊີລິນ 3 ລ້ານ ສັກເຂົ້າກ້າມຊີ້ນ ແລະ ຕໍ່ມາໃຫ້ທຸກໆ 6 ຫາ 8 ຊົ່ວໂມງ ໃຫ້ໃຊ້ 1 ລ້ານ ສັກເຂົ້າກ້າມຊີ້ນບ່ອນເປັນບວມພາຍໃນ 48 ຊົ່ວໂມງ.

2. ການປ້ອງກັນ:

- ແຍກສັດເຈັບອກຈາກກູຝູງແລ້ວ ທຳການປິ່ນປົວ ແລະ ຈຳກັດຂອບເຂດການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງມັນ.
- ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາສຸກຂະພາບຂອງສັດເປັນປະຈຳ.
- ສຳລັບສັດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບບໍລິເວນເກືອດໂລກລະບາດໃນວົງລັດສະໝີ 5 ກິໂລແມັດ ໃຫ້ສັກຢາວັກຊີນປ້ອງກັນ ພະຍາດໄຂ້ບວມ.
- ໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ເຄີຍເກືອດພະຍາດໄຂ້ບວມໃຫ້ສັກຢາວັກຊີນປ້ອງກັນເປັນປະຈຳໃນແຕ່ລະປີກ່ອນລະດູຝົນ ແລະ ມີໄລຍະຄຸ້ມກັນ 1 ປີ.

- ລົບລ້າງການເລືອດຫ້າມ:

ເມື່ອເຫັນວ່າສັດທີ່ເຈັບໃນເຂດໂລກລະບາດໂຕສຸດທ້າຍ ຫາຍດີຄົບ 14 ມື້ ແລະ ບໍ່ມີສັດໂຕໃດເຈັບຕໍ່ໄປອີກ ຈຶ່ງສາມາດປະກາດຍົກເລີກເຂດໂລກລະບາດໄດ້.

4. ພະຍາດອະຫິວາໝູ:

- ສັດເປັນພະຍາດອະຫິວາໝູ:

ສັດທີ່ເປັນພະຍາດອະຫິວາໝູ ແມ່ນສັດທີ່ສະແດງອາການ ຂອງພະຍາດອະຫິວາໝູ ຢ່າງຊັດເຈນ.

- ສັດທີ່ຖືວ່າສົງໃສເຈັບຍ້ອນພະຍາດອະຫິວາ:
ແມ່ນສັດທີ່ເຈັບປ່ວຍ ແຕ່ບໍ່ສະແດງອາການຂອງພະຍາດອະຫິວາໝູຊັດເຈນ ແຕ່ຜົນຂອງການວິໄຈໄດ້ພົບເຫັນ ແລະ ຍັງຢືນວ່າມີເຊື້ອ ພະຍາດອະຫິວາໝູ.
- ສັດທີ່ສົງໃສຕິດເຊື້ອພະຍາດອະຫິວາໝູ:
ແມ່ນສັດທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັນກັບສັດທີ່ເປັນພະຍາດອະຫິວາ ໝູ ແລະ ສັດທີ່ບໍ່ໄດ້ສັກຢາປ້ອງກັນ ແລ້ວນຳເອົາໄປລ້ຽງໃນບ່ອນທີ່ຫາກໍ່ເກີດພະຍາດອະຫິວາໝູ.
- ໜ້າທີ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງແຕ່ລະຂັ້ນ:
 - ເຈົ້າຂອງສັດ ຫຼື ຜູ້ທີ່ພົບເຫັນອາການຂອງສັດດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານ ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ.
 - ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ ສູນກາງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ເພື່ອລົງຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ບົ່ງມັດຕິພະຍາດສັດ, ສົມທົບກັບສັດຕະວະແພດບ້ານ ແລະ ນາຍບ້ານ ເພື່ອກວດກາສະພາບພະຍາດ ທີ່ກຳລັງລະບາດ, ແຍກກັກຂັງສັດເຈັບ ແລະ ທຳການປິ່ນປົວ, ທຳລາຍຊາກສັດ ແລະ ສົ່ງເສດເຫຼືອຈາກສັດ.
 - ສູນສັດລ້ຽງ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ລາຍງານຕໍ່ໃຫ້ຂະແໜງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ແລະ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ເພື່ອວາງມາດຕະການປ້ອງກັນ ແລະ ການກັດກັ້ນການແຜ່ລາມຂອງໂລກລະບາດສັດ.
 - ຂະແໜງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ລາຍງານໃຫ້ທ່ານເຈົ້າແຂວງຊາບ ເພື່ອປະກາດ ເປັນເຂດໂລກລະບາດສັດ.
- ການເກືອດຫ້າມ:
 1. ຫ້າມເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ທີ່ກຳລັງເຈັບປ່ວຍ ຫລື ຕາຍນັ້ນອອກຈາກບໍລິເວນເດີມ ທີ່ສັດຢູ່
 2. ຫ້າມເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ທີ່ພົວພັນກັບພະຍາດອະຫິວາໝູເຂົ້າ-ອອກ ໃນເຂດເກືອດໂລກລະບາດຢ່າງເດັດຂາດ.

3. ຫ້າມເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ຖິ້ມຊາກສັດນັ້ນ ລົງໜອງ ຫລື ຫ້ວຍນໍ້າ ລໍາເຊ, ຕ້ອງເຜົາ ຫລື ຝັງ ຊາກສັດ ທີ່ຕາຍນັ້ນ ໂດຍຝັງເລິກ ໃຫ້ສ່ວນເທິງສຸດຂອງຊາກສັດ ຕໍ່ ຈາກໜ້າດິນ ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ແມັດ.

• ຂົງເຂດເກືອດຫ້າມ:

ກຳນົດເຂດໂລກລະບາດສັດ ຕ້ອງມີລັດສະໝີ ບໍ່ເກີນ 5 ກິໂລແມັດ ໃນທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກວດພົບພະຍາດອະຫິວາໝູ.

• ການປ້ອງກັນ:

- ໃຫ້ດື່ມນໍ້າສະອາດ ແລະ ອາຫານ ທີ່ມີຄຸນນະພາບ ຢ່າງພຽງພໍກັບຄວາມ ຕ້ອງການຂອງສັດ.
- ຄອກສັດ ແລະ ບໍລິເວນອອ້ມຮອບຕ້ອງອະນາໄມ ເປັນປະຈຳ
- ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາສຸກຂະພາບ ຂອງສັດເປັນປົກກະຕິ
- ສັກຍາວັກຊີນປ້ອງກັນພະຍາດອະຫິວາໝູ ອາຍຸ 2.5 ປີ ເດືອນ ຂຶ້ນໄປ ແລະ ມີ ໄລຍະຄຸ້ມກັນສັດໄດ້ 1 ປີ.

• ລົບລ້າງການເກືອດຫ້າມ:

ເມື່ອເຫັນວ່າສັດທີ່ເຈັບເປັນໃນເຂດໂລກລະບາດ ໂຕສຸດທ້າຍຫາຍດີ ເປັນ ປົກກະຕິ ຈົນຄົບ 12 ມື້ ແລະ ບໍ່ມີສັດໂຕໃດ ເຈັບຕໍ່ໄປອີກ ຈຶ່ງສາມາດປະກາດ ຍົກເລີກເຂດໂລກລະບາດໄດ້.

5. ພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ:

• ສັດເປັນພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ:

ສັດທີ່ເປັນພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ ແມ່ນສັດທີ່ ສະແດງອາການຂອງພະຍາດ ປາກເປື້ອຍລົງເລັບຢ່າງຊັດເຈນ.

• ສັດທີ່ຖືວ່າເປັນພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ:

ແມ່ນສັດທີ່ເປັນເຈັບ ມີລັກສະນະເປັນຕຸ່ມ ຕາມບໍລິເວນປາກ, ຫວ່າງເລັບ, ເຕົ້ານົມ, ແລະ ນໍ້າລາຍໄຫລ ແຕ່ບໍ່ສະແດງອາການຂອງພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ ອອກຊັດເຈນ ແລະ ຜົນຂອງການວິໄຈຈາກເລືອດໃສ່ກໍ່ຍັງຢືນວ່າມີເຊື້ອພະຍາດປາກ ເປື້ອຍລົງເລັບ.

- ສັດທີ່ໃສ່ໃສ່ຕິດເຊື່ອພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ:

ແມ່ນສັດທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັນກັບສັດທີ່ເປັນພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ ແລະ ສັດທີ່ບໍ່ໄດ້ສັກຢາປ້ອງກັນ ແລ້ວນຳເອົາໄປລ້ຽງໃນບ່ອນທີ່ຫາກໍ່ເກີດພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ.
- ໜ້າທີ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງແຕ່ລະຂັ້ນ:
 - ເຈົ້າຂອງສັດ ຫຼື ຜູ້ທີ່ພົບເຫັນອາການຂອງສັດດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານ ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ.
 - ສັດຕະວະແພດບ້ານ ຫລື ນາຍບ້ານຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ ສູນກາງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ເພື່ອລົງຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ບົ່ງມັດຕິພະຍາດສັດ, ສົມທົບກັບສັດຕະວະແພດບ້ານ ແລະ ນາຍບ້ານ ເພື່ອກວດກາສະພາບພະຍາດ ທີ່ກຳລັງລະບາດ, ແຍກກັກຂັງສັດເຈັບ ແລະ ທຳການປິ່ນປົວ, ທຳລາຍຊາກສັດ ແລະ ສົ່ງເສດເຫຼືອຈາກສັດ.
 - ສູນສັດລ້ຽງ ແລະ ການປະມົງເມືອງ ລາຍງານຕໍ່ໃຫ້ຂະແໜງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ແລະ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ເພື່ອວາງມາດຕະການປ້ອງກັນ ແລະ ການກັດກັ້ນການແຜ່ລາມຂອງໂລກລະບາດສັດ.
 - ຂະແໜງສັດ ແລະ ການປະມົງແຂວງ ລາຍງານໃຫ້ທ່ານເຈົ້າແຂວງຊາບ ເພື່ອປະກາດ ເປັນເຂດໂລກລະບາດສັດ.
- ການເກືອດຫ້າມ:
 1. ຫ້າມເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ທີ່ກຳລັງເຈັບປ່ວຍ ຫລື ຕາຍນັ້ນອອກຈາກບໍລິເວນເດີມ ທີ່ສັດຢູ່
 2. ຫ້າມເຄື່ອນຍ້າຍສັດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ທີ່ພົວພັນກັບພະຍາດອະຫິວາ ໝູເຂົ້າ-ອອກ ໃນເຂດເກີດໂລກລະບາດຢ່າງເດັດຂາດ.
 3. ຫ້າມເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ຖິ້ມຊາກສັດນັ້ນ ລົງໜອງ ຫລື ຫ້ວຍນໍ້າ ລຳເຊ, ຕ້ອງເຜົາຫລື ຝັງ ຊາກສັດ ທີ່ຕາຍນັ້ນ ໂດຍຝັງເລິກ ໃຫ້ສ່ວນເທິງສຸດຂອງຊາກສັດ ຕໍ່ຈາກໜ້າດິນ ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ແມັດ.

- ຂົງເຂດເກືອດຫ້າມ:

ກຳນົດເຂດໂລກລະບາດສັດ ຕ້ອງມີລັດສະໝີ ບໍ່ເກີນ 5 ກິໂລແມັດ ໃນທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກວດພົບພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ.

- ການປິ່ນປົວ ແລະ ການປ້ອງກັນ.

1. ການປິ່ນປົວ:

ການປິ່ນປົວ ແມ່ນແນໃສ່ການຂ້າເຊື້ອກາະໂລກ ທີ່ເຂົ້າແຊກຊ້ອນ, ໃຊ້ຢາຂ້າເຊື້ອ ທາປາ (ເມທິແລັນບລູ, ນ້ຳສົ້ມ, ໝາກນາວ), ໃຊ້ຟອກໂມນ 3% ລ້າງຕີນ ແລະ ຂັງສັດເຈັບໄວ້ ຢູ່ບ່ອນສະອາດ ແລະ ແຫ້ງດີ, ກໍລະນີຮ້າຍແຮງຕ້ອງໃຊ້ຢາຕ້ານ ເຊື້ອສັກກ້າມ ຫລື ສັກເສັ້ນ.

2. ການປ້ອງກັນ:

- ແຍກສັດເຈັບ ອອກຈາກຝູງແລ້ວ ທຳການປິ່ນປົວ ແລະ ຈຳກັດຂອບເຂດ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນ.
- ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາສຸກຂະພາບ ຂອງສັດ ເປັນປະຈຳ.

- ລົບລ້າງການເກືອດຫ້າມ:

ເມື່ອເຫັນວ່າສັດທີ່ເຈັບ ໃນເຂດໂລກລະບາດໂຕສຸດທ້າຍຫາຍດີປົກກະຕິ ຈົນຄົບ 21 ມື້ ແລະ ບໍ່ມີສັດໂຕໃດເຈັບຕໍ່ໄປອີກ ຈຶ່ງສາມາດປະກາດຍົກເລີກເຂດ ໂລກລະບາດໄດ້.

ໝວດທີ 5

ການຂ້າສັດ ປລະ ການກວດກາອະນາໄມຊີ້ນ:

ມາດຕາ 24: ວ່າດ້ວຍຫລັກການທົ່ວໄປ.

ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບຸກຄົນຫລືກຸ່ມຄົນຂ້າ, ຄົວ, ປາດເອົາກະດູກອອກ, ຄົວເອົາຊີ້ນ ຫລື ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດປະເພດເຊັ່ນ: ງົວ-ຄວາຍ, ໝູ, ແກະ, ແບ້ ແລະ ໝາ ເພື່ອຈຳໜ່າຍ ຢູ່ທີ່ສະຖານທີ່ໃດໆ. ນອກຈາກວ່າສະຖານທີ່ນັ້ນ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ແລະ ຍັງຍືນມາດຖານ ເຕັກນິກໂຮງຂ້າສັດ ແລະ ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ ຈາກກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຫລື ພະ ແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດເສຍກ່ອນ.

ມາດຕາ 25: ວ່າດ້ວຍການອະນຸຍາດການອອກແບບ ແລະ ການກໍ່ສ້າງໂຮງຂ້າສັດ.

- ບຸກຄົນຫລືກຸ່ມຄົນໃດທີ່ມີຈຸດປະສົງຈະສ້າງຕັ້ງໂຮງຂ້າສັດ, ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ ຫລື ຂຶ້ນທະບຽນສະຖານທີ່ຈະຂ້າສັດຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຫລື ພະແນກກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຂວງ, ກໍາແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ໂດຍມີລະບຽບຂັ້ນຕອນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:
 - ສໍາລັບໂຮງຂ້າສັດ ຈະຕ້ອງຢືນຄໍາຮ້ອງຕາມແບບ ຟອມ ຕ 001 ຕໍ່ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ.
 - ສໍາລັບບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍຈະຕ້ອງຢືນຄໍາຮ້ອງຕາມແບບຟອມ ຕ 001 ຕໍ່ ພະແນກ ກະສິກໍາປ່າໄມ້ແຂວງ, ກໍາແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ.
- ເອກະສານທີ່ຕິດຄັດກັບຄໍາຮ້ອງຕ້ອງປະກອບດ້ວຍ:
 - ບົດສະເໜີໂຄງການ.
 - ບົດວິພາກເສດຖະກິດ ແລະ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ
 - ແຜນຜັງເຕັກນິກດ້ານການກໍ່ສ້າງ
 - ແຜນທີ່ສະແດງເຖິງບໍລິເວນ ທີ່ຈະຖືກນໍາໃຊ້ ແລະ ບໍລິເວນທີ່ອ້ອມຮອບ.
- ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຫລື ພະແນກກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຂວງ, ກໍາແພງນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ຈະອະນຸຍາດອອກໃບຢັ້ງຢືນ ມາດຖານໂຮງຂ້າສັດ ຫລື ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອບຸກຄົນ ຫລື ກຸ່ມຄົນ ທີ່ສະເໜີ ນັ້ນ ມີເງື່ອນໄຂ ຄົບຖ້ວນ ຕາມມາດຕາ 25 ຂອງກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້.
- ສໍາລັບເອກະສານທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບການຂໍອະນຸຍາດ ອອກແບບ ແລະ ການກໍ່ສ້າງ ໂຮງຂ້າສັດ ໃຫ້ພົວພັນກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງ ເຊັ່ນ: ໃບອະນຸຍາດປຸກສ້າງ (ຜັງເມືອງ) ຈາກກະຊວງຄົມມະນາຄົມ ຂົນສົ່ງໄປສະນີ ແລະ ກໍ່ສ້າງ, ໃບອະນຸຍາດ ດຳເນີນທຸລະກິດຈາກກະຊວງການຄ້າ ແລະ ຫ້ອງທ່ຽວ ແລະ ເອກະສານອື່ນໆ.

ມາດຕາ 26: ວ່າດ້ວຍມາດຖານດ້ານເຕັກນິກຕໍ່າສຸດ ສໍາລັບການກໍ່ສ້າງໂຮງຂ້າສັດ.

ເພື່ອຮັບປະກັນຜະລິດຕະພັນສັດ ໃຫ້ມີຄວາມສະອາດປອດໄພ, ຖືກຕ້ອງຕາມຫລັກ ອະນາໄມ ແລະ ມີຄວາມປອດໄພຕໍ່ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດງານ, ໂຮງຂ້າສັດ ຕ້ອງມີມາດຖານເຕັກນິກ ຕໍ່າສຸດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ກ. ມາດຖານທົ່ວໄປ:

- ໂຮງຂ້າສັດຕ້ອງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ໂນນ, ຫ່າງໄກສົມຄວນຈາກເສດທີ່ມີຊຸມຊົນໜາແໜ້ນ, ໂຮງພະຍາບານ, ໂຮງຮຽນ, ແຫລ່ງນໍ້າບໍລິໂພກ ແລະ ມີຮົ່ວປ້ອງກັນຄົນ ແລະ ສັດ (ລະບຽບການຂອງຜັງເມືອງແລະສິ່ງແວດລ້ອມ).
- ຕ້ອງມີຄອກຂັງສັດ ຫລື ບ່ອນພັກຜ່ອນສັດສໍາລັບການກວດກາກ່ອນຂ້າ.
- ຕ້ອງມີຄອກສັດ ສໍາລັບກັກຂັງສັດທີ່ສົງໃສວ່າຕິດພະຍາດ ແລະມີບ່ອນຜ່າຊາກສັດ ແລະ ທໍາລາຍຊາກສັດ (ເຕົາເຜົາ, ໝໍ້ຕົ້ມ) ແຍກຢູ່ຕ່າງຫາກ ໂດຍຫ່າງໄກຈາກບ່ອນຂ້າສັດ ແລະ ສະຖານທີ່ກັກຂັງສັດທົ່ວໄປ.
- ຕ້ອງມີບ່ອນປະຕິບັດງານຢ່າງພຽງພໍເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ບ່ອນຂ້າ, ບ່ອນຄົວ, ບ່ອນປາດແຍກເອົາ ກະດູກອອກ ແລະ ບ່ອນເກັບມັງນ ຜະລິດຕະພັນເປັນຕົ້ນ.
- ຕ້ອງມີຫ້ອງການ ຫລື ຫ້ອງປະຊຸມແຍກຢູ່ຕ່າງຫາກ.
- ຕ້ອງມີຫ້ອງປ່ຽນເຄື່ອງນຸງ, ຫ້ອງນໍ້າ, ບ່ອນລ້າງມື, ຫ້ອງກິນເຂົ້າ, ຫ້ອງພັກຜ່ອນຕ່າງຫາກ ສໍາລັບພະນັກງານແລະກໍາມະກອນປະຈໍາໂຮງຂ້າສັດ ແລະ ຫ້ອງສະເພາະພະນັກງານ ກວດກາ ອະນາໄມຊັ້ນ.
- ຕ້ອງມີລະບົບທໍາລາຍສິ່ງເສດເຫຼືອ (ເຕົາເຜົາ, ອ່າງເກັບສິ່ງເສດເຫຼືອ...) ແລະ ລະບົບ ບໍາບັດນໍ້າເສັຍ (ຮ່ອງລະບາຍ, ອ່າງເກັບນໍ້າ...).

ຂ. ມາດຖານການກໍ່ສ້າງຢູ່ໃນໂຮງຂ້າສັດ:

- ມີເນື້ອທີ່ພຽງພໍ ສໍາລັບການຂ້າ ແລະ ຄົວສັດໃນຈໍານວນທີ່ນໍາມາຂ້າໃນແຕ່ລະມື້.
- ຝາຂອງໂຕອາຄານໂຮງຂ້າສັດ ຕ້ອງເຮັດດ້ວຍຊີມັງ ໂດຍໃຫ້ມີຄວາມສູງແຕ່ລະປະເພດານ ເຖິງພື້ນບໍ່ໃຫ້ຕໍ່າກວ່າ 4 ແມັດ.
- ພື້ນຕ້ອງກໍ່ສ້າງດ້ວຍເບຕົງເສີມເຫຼັກ ປູດ້ວຍກາໂລ ຫລື ຄັດມັນ.
- ຫລັງຄາມຸງດ້ວຍສັງກະສີ ຫລື ກະເບື້ອງ.
- ຕ້ອງມະລະບົບນໍ້າທີ່ສະອາດ, ໄຟຟ້າ, ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ລະບົບຖ່າຍເທອາກາດຢ່າງ ພຽງພໍ.

- ຕ້ອງມີຂໍ້ເກາະທີ່ເຮັດດ້ວຍວັດຖຸທີ່ບໍ່ເຂົ້າໝຽງ ແລະ ທຳຄວາມສະອາດງ່າຍ ສຳລັບຫ້ອຍສັດ ແລະ ເຄື່ອງໃນສັດ.
- ຕ້ອງມີໂຕະ, ຕັ້ງຮັບໃຊ້ ໃນເວລາປະຕິບັດງານ. ໜ້າໂຕະທີ່ຮັບໃຊ້ ວຽກງານຢູ່ໂຮງຂ້າສັດ ຄວາມເຮັດສະແຕນເລດ ຫລື ປູດ້ວຍກາໂລ, ຕັ້ງນັ່ງຄວນເຮັດດ້ວຍຊີມັງ ຫລື ວັດຖຸອື່ນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໝຽງ ແລະ ສາມາດທຳຄວາມສະອາດງ່າຍ ຕັ້ງມີຫ້ອງສຳລັບຄົວພຽງ, ໃສ້ ຕ່າງຫາກ.
- ຕ້ອງມີບ່ອນລ້າງມື ໃຫ້ພຽງພໍ ຢູ່ແຕ່ລະອັນ ທີ່ເຮັດວຽກ (ສະເພາະບ່ອນຂ້າ, ຄົວ ແລະ ກວດ ຊີ້ນຕ້ອງໃຊ້ດ້ວຍກ້ອກ ທີ່ມີລະບົບການປິດເປີດທີ່ບໍ່ໃຊ້ດ້ວຍມື).
- ຕ້ອງຈັດໃຫ້ມີທາງເຂົ້າສຳລັບສັດເປັນ ແລະ ທາງນຳເອົາຊີ້ນອອກຈຳໜ່າຍ ໂດຍໃຫ້ຢູ່ຄົນລະ ທິດທາງ.
- ຕ້ອງມາເກັບມ້ຽນຊີ້ນທີ່ສະອາດ (ສາງເຢັນ).

ມາດຕາ 27: ວ່າດ້ວຍການກຳນົດເວລາ ເພື່ອກວດກາສັດກ່ອນຂ້າ.

- ສັດທີ່ນຳມາຂ້າຕ້ອງໄດ້ທຳການກວດກາກ່ອນຂ້າທຸກໆໂຕເຊັ່ນ:
 - ກວດກາເອກະສານ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 6 ຂອງກົດລະບຽບກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສະບັບເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97.
 - ກວດກາ ຕາມລະບົບຕ່າງໆ ຕາມຫລັກວິຊາການ ຂອງສັດຕະວະແພດ ແລະ ຍັງຢືນວ່າ ສັດດັ່ງກ່າວ ມີສຸຂະພາບແຂງແຮດ.
- ການປະຕິບັດກ່ອນການຂ້າຈະຕ້ອງປະຕິບັດພາຍໃນມື້ດຽວກັນກັບມື້ທີ່ຈະນຳສັດເຂົ້າໄປຂ້າ. ຖ້າສັດຫາກເກັບຮັກສາໄວ້ພາຍໃນໂຮງຂ້າສັດເກີນກວ່າ 24 ຊົ່ວໂມງ, ການກວດກາກ່ອນຂ້າ ຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດອີກເທື່ອໃໝ່ໃນມື້ຕໍ່ມາ ຫລື ໃນມື້ດຽວກັນກັບມື້ທີ່ຈະນຳສັດດັ່ງກ່າວເຂົ້າໄປຂ້າ.
- ສັດທີ່ຮັກສາໄວ້ໃນຄອກກ່ອນເຂົ້າໄປຂ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບອາຫານ, ນ້ຳທີ່ພຽງພໍ, ບ່ອນພັກທີ່ສະອາດ, ມີເນື້ອທີ່ພຽງພໍ, ບໍ່ແອອັດ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ບັງຄັບສັດຮຸນແຮງເກີນໄປ (ຫ້າມທໍລິມານສັດ ຫລື ມີ ພິລູດວ່າສັດຈະຖືກນຳໄປຂ້າ)
- ໃນບາງກໍລະນີເຊັ່ນ: ສັດຖືພາ, ສັດທີ່ຈະຕ້ອງຕອນ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ຈະນຳສັດອອກຈາກ ບໍລິເວນໂຮງຂ້າສັດ, ສັດຕ້ອງໄດ້ຮັບ ອະນຸຍາດ ແລະ ການຍັງຢືນ ຢ່າງເປັນລາຍລັກອັນສອນ ຈາກພະນັກງານສັດຕະວະແພດ.

ມາດຕາ 28: ວ່າດ້ວຍການກຳນົດ ວິທີການຂ້າ, ການອະນາໄມ ແລະ ການວາງຂາຍ.

1. ວິທີການຂ້າສັດ:

- ສັດທຸກໆໂຕກ່ອນຈະນຳເຂົ້າຂ້າ ຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການກວດກາຈາກສັດຕະວະແພດ ແລະ ຕ້ອງລ້າງໂຕສັດດ້ວຍນ້ຳສະອາດ ເພື່ອໃຫ້ສິ່ງທີ່ເປື້ອນເປົ່າ ອອກເສຍກ່ອນ.
- ສັດທີ່ນຳເຂົ້າໄປບ່ອນຂ້າແລ້ວ ຕ້ອງຂ້າໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້.
- ກາຂ້າສັດປະເພດ ງົວ-ຄວາຍ, ແກະ, ແບ້ ແລະ ໝູ ຄວນຫລີກລ້ຽງທີ່ສຸດ ບໍ່ໃຫ້ຂ້າແບບທໍລະມານເກີນໄປເຊັ່ນ: ໃຊ້ຄ້ອນຕີຫົວ, ຂວານສັບ ຄວນໃຊ້ປືນສຳລັບຂ້າສັດ ຫລື ຊ້ອດດ້ວຍໄຟຟ້າ.

2. ຫລັກການອະນາໄມພື້ນຖານ ສຳລັບໂຮງຂ້າສັດ.

- ໂຮງຂ້າສັດຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂສຳລັບບົບປ້ອງກັນ ແລະ ມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອສະດວກໃນການຄວບຄຸມ ການເຂົ້າ-ອອກຂອງຄົນ ແລະ ສັດ.
- ໂຮງຂ້າສັດ ແລະ ບໍລິເວນ ທີ່ໃຊ້ເປັນ ບ່ອນກັກຂັງສັດ ກ່ອນນຳເອົາໄປຂ້າ ຕ້ອງຮັກສາໃຫ້ມີຄວາມສະອາດຢູ່ຕະຫລອດເວລາ ໂດຍໃຫ້ອະນາໄມຂ້າເຊື້ອ ຢ່າງໜ້ອຍເດືອນລະຄັ້ງ ຫລື ກໍລະນີພົບພະຍາດສັດຕິດຕໍ່ຮ້າຍແຮງ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 24 ແລະ 37 ຂອງກົດລະບຽບກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສະບັບເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97 ແລະ ບ່ອນກັກຂັງສັດນັ້ນ ຕ້ອງໃຊ້ສະເພາະ ການຂັງສັດເທົ່ານັ້ນ ຫ້າມນຳໃຊ້ປະໂຫຍດຢ່າງອື່ນ.
- ສະຖານທີ່ຂ້າສັດ, ຕົວສັດ ແລະ ຫ້ອງທີ່ໃຊ້ໃນການເກັບມ້ຽນຊີ້ນ ຫລື ຜະລິດຕະພັນສັດ ຕ້ອງອະນາໄມໃຫ້ສະອາດທຸກໆມື້ ແລະ ຂ້າເຊື້ອຢ່າງໜ້ອຍ 1 ເທື່ອ ຕໍ່ອາທິດ ດ້ວຍປູນຂາວ ຫລື ໂສດາໄຟ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພະນັກງານກວດກາ ອະນາໄມຊັ້ນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ.
- ວັດຖຸອຸປະກອນ ໂຕະ, ຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອງມືຕ່າງໆ ທີ່ຮັບໃຊ້ໃນການຂ້າ ແລະ ຄົວ ສັດ ຕ້ອງທຳຄວາມສະອາດທຸກຄັ້ງທັງ ກ່ອນ ລະພາຍຫລັງການນຳໃຊ້.
- ຕ້ອງມີມາດຕະການຄວບຄຸມກວດກາແມງໄມ້ຕ່າງໆນັບທັງ ນົກ, ໝູ, ໝາ, ແລະ ແມວ ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ພາຍໃນ ແລະ ບໍລິເວນຂອງໂຮງຂ້າສັດ.
- ໃນກໍລະນີທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຢາຂ້າແມງໄມ້ ຕ້ອງແມ່ນຢາທີ່ອະນຸຍາດ ໃຫ້ໃຊ້ພາຍໃນໂຮງຂ້າສັດ ເທົ່ານັ້ນເຊັ່ນ: ໂກໂຣຟິສ, ຕີແອບດຣິນ... ແລະ ເວລານຳໃຊ້ຕ້ອງມີຄວາມລະມັດລະວັງ ໂດຍປະຕິບັດຕາມການແນະນຳຂອງນັກວິຊາການຢ່າງເຄັ່ງຄັດ.

- ຊັ້ນສ່ວນ ຫລື ເສດເຫຼືອຕ່າງໆຂອງສັດ ທີ່ນຳໃຊ້ບໍ່ໄດ້ນັ້ນຕ້ອງໄດ້ທຳລາຍຖິ້ມຢູ່ໃນໂຮງຂ້າສັດ.

3. ຫລັກການອະນາໄມສຳລັບພະນັກງານ ແລະ ກຳມະກອນຢູ່ໂຮງຂ້າສັດ.

- ພະນັກງານ ແລະ ກຳມະກອນ ທີ່ຈະບັນຈຸເຂົ້າໃນໂຮງຂ້າສັດ ຕ້ອງຜ່ານການຝຶກອົບຮົມ ເປັນຢ່າງດີຈາກໂຮງຂ້າສັດ ພ້ອມຕ້ອງໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນ ສຸກຂະພາບ ຈາກແພດໂດຍບໍ່ມີພະຍາດຕິດແປດຮ້າຍແຮງ ເຊັ່ນ: ພະຍາດລຳໄສ້ ຊ້ຳເຮື້ອ, ພະຍາດຕັບອັກເສບ, ພະຍາດວັນນະໂລກ, ພະຍາດຜິວຫນັງເປັນຕົ້ນ: ຊີ້ເຮື້ອນ, ຊີ້ກາກ, ຊີ້ຫິດ, ຊີ້ຫູດ...
- ພະນັກງານ ແລະ ກຳມະກອນ ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງຂ້າສັດ ຄວນຮັກສາດ້ານອະນາໄມ ແລະ ຄວາມສະອາດຢ່າງດີໃນເວລາປະຕິບັດງານ ຕ້ອງໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ເຄື່ອງປົກປ້ອງຮ່າງກາຍ ທີ່ສະອາດຖືກຫລັກອະນາໄມ ເຊັ່ນ: ໝວກ, ເກີບໂບກ, ເສື້ອຄຸມ, ເສື້ອກັນເປື້ອນ, ຖົງມື ແລະ ຕ້ອງອະນາໄມ ເກັບມ້ຽນໃນບ່ອນທີ່ກຳນົດໄວ້ ພາຍຫລັງສຳເລັດວຽກງານແລ້ວທຸກຄັ້ງ.
- ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດເຂົ້າໄປຢ້ຽມຢ້າມໂຮງຂ້າສັດນັ້ນຕ້ອງນຸ່ງເຄື່ອງສະເພາະ ເຊັ່ນ: ເສື້ອຄຸມ, ເກີບໂບກ, ໝວກ ທີ່ໂຮງຂ້າສັດກະກຽມໄວ້ໃຫ້ເທົ່ານັ້ນ.
- ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ເຄື່ອງມື ແລະ ອຸປະກອນເຮັດວຽກ ຕ້ອງເກັບຮັກສາໄວ້ໃນຕູ້ສະເພາະພິເສດລາວ.
- ຫ້າມສູບຢາ, ກິນອາຫານ, ຄຽ້ວໝາກ, ຖິ້ມນ້ຳລາຍຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຂ້າສັດ, ຄົວສັດ ແລະ ເກັບມ້ຽນຊາກສັດເດັດຂາດ.

4. ການຂົນສົ່ງຊີ້ນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດ:

- ພາຫະນະທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຂົນສົ່ງຊີ້ນ ຕ້ອງເປັນພາຫະນະນະສະເພາະຂົນສົ່ງຊີ້ນເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນພາຫະນະດຽວກັນທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຂົນສົ່ງສັດເປັດ.
- ພະຫະນະທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຂົນສົ່ງຊີ້ນນັ້ນ ຕ້ອງມີການປົກ ຫລື ຫຸ່ມຫໍ່ເປັນຢ່າງດີ ເພື່ອປ້ອງກັນຂີ້ຝຸ່ນ, ແມງວັນ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມີການປົນເປື້ອນໃສ່ຊີ້ນໄດ້.
- ພາຫະນະທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຂົນສົ່ງຊີ້ນນັ້ນ ຕ້ອງມີລະບົບທຳຄວາມເຢັນ ໃນກໍລະນີ ທີ່ມີການຂົນສົ່ງທາງໄກ ແລະ ໃຊ້ເວລາເກີນກວ່າ 2 ຊົ່ວໂມງ.
- ພາຫະນະທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຂົນສົ່ງຊີ້ນນັ້ນ ຕ້ອງທຳຄວາມສະອາດ ແລະ ຂ້າເຊື້ອດ້ວຍ ໂສດາໄຟ ທັງກ່ອນ ແລະ ພາຍຫລັງທີ່ນຳໃຊ້ທຸກຄັ້ງ.

- ຢູ່ໃນພາຫະນະດຽວກັນທີ່ຂົນສົ່ງຮ່ວມກັບຊັ້ນນັ້ນ ຫ້າມບໃຫ້ມີວັດຖຸສິ່ງຂອງຊະນິດທີ່ພາໃຫ້ມີ ຜົນສະທ້ອນ ຕໍ່ຄຸນນະພາບຂອງຊັ້ນ ແລະ ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຜູ້ບໍລິໂພກເຊັ່ນ: ຢາປາບສັດຕູ ພືດ, ກະຕຸກນ້ຳມັນ, ຢາຂ້າຫຍ້າ, ປຸຍ ແລະ ສານເຄມີອື່ນໆ
- ກ່ອນທີ່ຈະມີການຂົນສົ່ງ ປະເພດເຄື່ອງໃນ ເຊັ່ນ: ກະເພາະ, ລຳໂສ້ ຕ້ອງໄດ້ທຳຄວາມ ສະອາດ ລ້າງ ຊູດ ໃຫ້ສະອາດ (ສຳລັບຫົວ ແລະ ຕີນຂອງສັດໃຫຍ່ ຕ້ອງໄດ້ຊຸດຂົນອອກ ເສຍ ກ່ອນ).
- ໃນເວລາຂົນສົ່ງຊາກສັດ ໝົດໂຕ, ເຄິ່ງໂຕ ຫລື ນຶ່ງສ່ວນສີ່ ຂອງຊາກ ຕ້ອງໄດ້ແຂວນໄວ້ ຫລື ໃສ່ພາຊະນະ ຫລື ຖັງບັນຈຸ ທີ່ມີສິ່ງປົກປິດ ສະເພາະຜະລິດຕະພັນສັດ ອື່ນໆ ຕ້ອງ ແຍກໃສ່ພາຊະນະ ຫລື ຖັງ ພໍໃຜພໍມັນ ແລະ ມີສິ່ງປົກປິດເໝາະສົມ.
- ພາຊະນະທີ່ນຳໃຊ້ໃນການຂົນສົ່ງຊັ້ນ ຕ້ອງເຮັດດ້ວຍວັດຖຸທີ່ບໍ່ເຂົ້າໝັ້ງ ແລະ ອະນາໄມໄດ້ ງ່າຍເຊັ່ນ: ຖັງສະແຕັ້ນເລດ, ເຂັງ ຫລື ຕ່າ ທີ່ເຮັດດ້ວຍປະລາດສະຕິກ.

5. ຫລັກການອະນາໄມສຳລັບວາງຂາຍໃນທ້ອງຕະຫລາດ.

- ບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂເປັນໄປໄດ້ ຊັ້ນ ແລະ ເຄື່ອງໃນ ທີ່ວາງຂາຍຢູ່ຕະຫລາດ ຄວນຫ້ວຍໄວ້ ໂດຍໃຊ້ຂໍເກາະ ທີ່ເຮັດດ້ວຍວັດຖຸທີ່ບໍ່ເຂົ້າໝັ້ງ ແລະ ທຳຄວາມສະອາດງ່າຍ.
- ໃນກໍລະນີ ທີ່ວາງຂາຍຢູ່ເທິງໂຕະ ຊັ້ນ ແລະ ເຄື່ອງໃນ ບໍ່ໃຫ້ປະປົນເລືອດ ແລະ ກ້ອນ ເລືອດທີ່ວາງຂາຍຕ້ອງແບ່ງໄວ້ ໃນຖັງຕ່າງຫາກຫລືດີທີສຸດຄວນໃສ່ໃນຕູ້ແກ້ວ ແລະ ຕ້ອງຈັດ ວາງຢູ່ເທິງໂຕະ ທີ່ສະອາດ ແລະ ພັດສະດຸທີ່ບໍ່ເຂົ້າໝັ້ງ ແລະ ທຳຄວາມສະອາດງ່າຍ. ໂຕະ ຕ້ອງມີຄວາມສູງຈາກໜ້າດິນ ຢ່າງໜ້ອຍ 80 ຊັງຕີແມັດ ແລະ ໜ້າກ້ວາງບໍ່ໃຫ້ເກີນ 80 ຊັງ ຕີແມັດ ແລະ ຕ້ອງທຳຄວາມສະອາດທຸກໆ ຄັ້ງທັງກ່ອນ ແລະ ພາຍຫລັງ ສຳເລັດການວາງ ຂາຍ.
- ຜູ້ຈຳໜ່າຍຊັ້ນໃນຕະຫລາດທຸກຄົນຕ້ອງຮັກສາຄວາມສະອາດໃນລະດັບສູງ, ເລັບມື້ຕ້ອງສັ້ນ ແລະ ລ້າງມືຫລາຍຄັ້ງ ເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ໂດຍສະເພາະ ພາຍຫລັງ ທີ່ໃຊ້ຫ້ອງນ້ຳທຸກຄັ້ງ.
- ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຈຳໜ່າຍຊັ້ນໃນຕະຫລາດທຸກຄົນຂຶ້ນນັ່ງເທິງໂຕະດຽວກັນກັບໂຕະທີ່ວາງຂາຍຊັ້ນ ຫລືຜະລິດຕະພັນສັດ.
- ຜູ້ຈຳໜ່າຍຊັ້ນໃນຕະຫລາດທຸກໆຄົນ ຕ້ອງມີເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ເປັນລະບຽບ ແລະ ສະອາດຖືກຫລັກ ອະນາໄມ ເຊັ່ນ: ໝວກ, ເສື້ອຄຸມ ສີຂາວ ແລະ ເສື້ອກັນເປື້ອນ.

- ຜູ້ຈຳໜ່າຍຊີ້ນໃນຕະຫລາດທຸກຄົນ ຕ້ອງມີໃບຢັ້ງຢືນຈາກໂຮງຂ້າສັດ ບ່ອນຂ້າສັດ ຍ່ອຍ ຫລື ຫລັກຖານອື່ນໆ ທີ່ສະແດງວ່າຊີ້ນ ແລະ ເຄື່ອງໃນທີ່ວາງຂາຍນັ້ນໄດ້ຮັບມາຈາກໂຮງຂ້າສັດ, ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍທີ່ຂຶ້ນທະບຽນຫລືໄດ້ຜ່ານການກວດກາ ຈາກພະນັກງານກວດກາອະນາໄມ ຊີ້ນແລ້ວ.
- ຊີ້ນ ຫລື ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດ ທີ່ວາງຂາຍຕ້ອງສົດ, ບໍ່ມີກິ່ນ ແລະ ບູດເໜົ່າ.
- ມົດ, ຊຽງ ແລະ ເຄື່ອງມື ອື່ນໆ ທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການປາດຊີ້ນ ຫລື ຜະລິດຕະພັນສັດ ຕ້ອງ ອະນາໄມເປັນປະຈຳ ທັງກ່ອນ ແລະ ຫລັງທີ່ນຳໃຊ້ທຸກຄັ້ງ.
- ຊຽງທີ່ນຳມາໃຊ້ຕ້ອງແມ່ນໄມ້ເນື້ອແຂງ ເຊັ່ນ: ໄມ້ຂາມ, ໄມ້ເຄັງ ຫລື ໄມ້ອື່ນໆ ທີ່ບໍ່ມີກິ່ນ ແລະ ບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ.
- ມົດ ແລະ ພ້າທີ່ນຳໃຊ້ໃນການປາດຊີ້ນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ຕ້ອງເຮັດດ້ວຍສະແຕັ້ນເລດ.
- ອຸປະກອນຕ່າງໆ ຕ້ອງເກັບໄວ້ໃນສະຖານທີ່ ສະເພາະພາຍຫລັງທີ່ຂາຍຊີ້ນແລ້ວ ເພື່ອ ຮັບປະກັນທາງດ້ານອະນາໄມ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍດີ.

6. ການວາງຂາຍຕາມຮ້ານຊັບປະສົນຄ້າ

- ຊີ້ນ ຫລື ຜະລິດຕະພັນ ຈາກສັດ ທີ່ວາງຂາຍຕ້ອງມີເອກະສານ ຢັ້ງຢືນວ່າຮັບຈາກໂຮງຂ້າ ສັດ ຫລື ບ່ອນຂ້າສັດ ຍ່ອຍ ທີ່ໄດ້ຢັ້ງຢືນມາດຖານເຕັກນິກ ຈາກກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການ ປະມົງ.
- ຊີ້ນ ຫລື ຜະລິດຕະພັນ ທີ່ວາງຂາຍຕ້ອງມີການຫຸ່ມຫໍ່ ຖືກຕ້ອງຕາມຫ້ລກການອະນາໄມ.
- ຕ້ອງຕິດໃບສະຫລາກແນະນຳ ທີ່ບົ່ງບອກເຖິງນ້ຳໜັກ, ລາຄາ, ວັນທີຫຸ່ມຫໍ່, ຊະນິດ, ປະເພດ ແລະ ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງ ຊີ້ນ ຫລື ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດ.
- ບ່ອນວາງຂາຍຕ້ອງຈັດວາງ ຢູ່ໃນຕູ້ແຊ່ແຂງ ຫລື ຕູ້ແກ້ວທີ່ມີລະບົບຄວາມເຢັນ ຢູ່ລະຫວ່າງ 0 ຫາ 4°C (ອົງສາແຊນຊຽດ).

ມາດຕາ 29: ວ່າດ້ວຍກໍລະນີພົບພະຍາດຕິດຕໍ່ຮ້າຍແຮງກ່ອນຂ້າ.

- ສັດທີ່ສະແດງ ອາການຜິດປົກກະຕິກ່ອນການຂ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນຈາກຫໍວິໄຈ ພະຍາດສັດວ່າແມ່ນ ພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ, ພະຍາດໄຂ້ບວມ, ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ, ພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ ຫລື ພະຍາດອະຫິວາໝູ ຕ້ອງໄດ້ແຍກສັດເຈັບນັ້ນອອກຈາກຝູງ ທັນທີ່ເພື່ອນຳໄປຂ້າຢູ່ບ່ອນນຶ່ງຕາງຫາກ ພາຍໃນຂອບເຂດຮົ່ວຂອງໂຮງຂ້າສັດນັ້ນ.

- ໃນກໍລະນີສັດທີ່ນໍາມາເຂົ້າມາລ້ຖໍາການຂ້າມັນ ຫາກຕາຍກະທັນຫັນ ແລ ໄດ້ການຢັ້ງຢືນວ່າ ແມ່ນພະຍາດໄຂ້ເລືອດດໍາ ຊາກສົບສັດ ຕ້ອງນໍາໄປເຜົາ, ບໍລິເວນດິນທິສັດຕາຍໃສ່ຕ້ອງ ໄດ້ຝື່ນດ້ວຍຟອກໂມນ 10% ແລະຊຸດດິນ ປັ້ນຂຶ້ນ ແລ້ວ ຝື່ນຟອກໂມນ 10% ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລ້ວໂຮຍປູນຂາວປົກ ພ້ອມທັງອ້ອມດ້ວຍຮົ້ວທ່າແຫ້ນຂອງບໍລິເວນກ້ຽງກ່າວ.
- ວິທີກາຍຂ້າສັດແມ່ນ ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ການຊີ້ນໍາຂອງພະນັກງານສັດຕະວະແພດ ໂດຍໃຊ້ຫລັກການທີ່ ວ່າ ເຮັດບໍ່ໃຫ້ເລືອດໄຫລອອກຈາກໂຕສັດ ເຊັ່ນ: ໃຊ້ຄອນຕີຫົວ. ຍິງດ້ວຍປືນຂາສັດ.
- ຊາກສົບສັດ ຢູ່ໂຮງຂ້າສັດຕ້ອງໄດ້ທໍາລາຍດ້ວຍການເຜົາ, ສໍາລັດບ່ານຂ້າສັດຍ່ອຍຕ້ອງຝັງ ໂດຍໃຫ້ຊຸດຊຸມຝັງເລິກປະມານ 1,5 ແມັດ ຂຶ້ນໄປ ແລ້ວໂຮຍດ້ວຍປູນຂາວ.
- ສະຖານທີ່ກັກຂັງສັດນັ້ນຕ້ອງໄດ້ທໍາການຂ້າເຊື້ອດ້ວຍຟອກໂມນ, ເດັດໂຕນ, ລີໂຊນ ແລະ ໂຮຍດ້ວຍປູນຂາວ 10 – 15 % ແລ້ວພັກຄອກໄວ້ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ເດືອນ ກ່ອນຈະນໍາສັດໂຕ ອື່ນເຂົ້າມາໄດ້.

ມາດຕາ 30: ວ່າດ້ວຍກໍລະນີທີ່ພົບພະຍາດຮ້າຍແຮງໃນໂຮງຂ້າສັດ.

- ກໍລະນີທີ່ພົບຫລື ສົງໃສພະຍາດຮ້າຍແຮງໃນໂຮງຂ້າສັດ ເຊັ່ນ: ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ, ພະຍາດໄຂ້ເລືອດດໍາ, ພະຍາດໄຂ້ບ້ວມ, ພະຍາດປາກເປື້ອຍລົງເລັບ ຫລື ພະຍາດອະຫິວາ ໝູ, ພະນັກງານກວດກາອະນາໄມຊັ້ນມີສິດສັ່ງຢຸດການຂ້າສັດໂຕຕໍ່ໄປທັນທີພ້ອມທັງປະຕິບັດ ຕາມຫລັກການດັ່ງນີ້: ທໍາວາມສະອາດ ແລະຂ້າເຊື້ອບ່ອນຂ້າສັດ ດ້ວຍຟອກໂມນ 10-15% ທໍາລາຍຊາກສົບສັດ ດ້ວຍການເຜົາ ຢູ່ໃນບໍລິເວນ ໂຮງຂ້າສັດ, ເລືອດຕ້ອງຕົ້ມ ແລ້ວ ທໍາລາຍຖິ້ມ.
- ອຸປະກອນຮັບໃຊ້ເຊັ່ນ: ມີດ, ພ້າ, ຂວນ, ຊາມ, ກະຕ່າ, ຊຽງ ແລະ ອື່ນໆ ຕ້ອງລ້າງດ້ວຍ ຢາຂ້າເຊື້ອ ເຊັ່ນ: ຟອກໂມນ 10% ຫລືໂຊດຽມໂຮດະຣິກໂຊ 5% ເຄື່ອງນຸງທີ່ຮັບໃຊ້ໃນ ການຂ້າສັດ ຕ້ອງນໍາໄປຕົ້ມ ໃນອຸນຫະພູມ 100°C (ອົງສາແຊນຊຽດ) ປະມານ 30 ນາທີ ສໍາລັບເຄື່ອງຢາງເຊັ່ນ: ເກີບໂບກ, ຊົບມີ, ແພຢາງກັນເປື້ອນ... ໃຫ້ແຊດ້ວຍຢາຂ້າເຊື້ອ ຈໍາພວກຟອກໂມນ ຫລື ເກຣຊິນ 1 – 2 % ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ຊົ່ວໂມງຂຶ້ນໄປ.
- ສໍາລັບພະນັກງານທີ່ພົວພັນກັບການຂ້າສັດ ທີ່ຕິດພະຍາດຈະຕ້ອງອາບນໍ້າ ຫລື ທໍາຄວາມ ສະອາດຮ່າງກາຍ ດ້ວຍສະບູສະເຊື້ອ ແລະ ຕິດຕາມອາການ ຖ້າຜິດປົກກະຕິ ຈະຕ້ອງໄປ ຫາແພດດ່ວນ.

- ເພື່ອຮັບປະກັນ ການຂ້າເຊື້ອ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ, ສຳລັບພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳຕ້ອງໄດ້ປິດໂຮງຂ້າສັດ ຢ່າງໜ້ອຍ 15 ວັນສ່ວນພະຍາດອະຫິວາໝູ, ພະຍາດໄຂ້ບວມ ແລະ ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ ຕ້ອງໄດ້ປິດໂຮງຂ້າສັດຢ່າງໜ້ອຍ 3 ວັນ.

ມາດຕາ 31: ວ່າດ້ວຍກຳລະນີທີ່ພົບພະຍາດອື່ນໆ ໃນໂຮງຂ້າສັດ.

ນອກຈາກພະຍາດສັດທີ່ຕິດແປດຮ້າຍແຮງຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 29 ຂອງກຳນົດໝາຍເຕັກນິກສະບັບນີ້ແລ້ວ. ທາງກົງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຍັງໄດ້ກຳນົດທ້າມຂ້າສັດ ທີ່ເປັນພະຍາດບາງຊະນິດ ຕື່ມອີກຊຶ່ງເຫັນວ່າເປັນອັນຕະລາຍ ຕໍ່ສຸກຂະພາບຂອງຄົນ ແລະ ສັດ ຊຶ່ງລວມມີພະຍາດດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ໂລກລະບາດ (Rinderpest, Aujesky's disease, Infectious bovine rinotrachetis, Contagious bovine Pleuropneumonia, Tuberculosis, Rabies, Brucelosis, Tetanus, Swine erysipelas, Atrophic rhinitis, Salmonellosis, ສັດທີ່ມີໄຂ້ສູງ, ສັດທີ່ມີລັກສະນະໄຄ່ບວມໝົດໂຕ, ສັດທີ່ຈ່ອຍຜອມຫລາຍ, ສັດທີ່ຖືພາ ຫລື ສັດທີ່ເກີດລູກໃຫມ່, ສັດທີ່ເປັນບາດແຜ, ຜືໜອງທົ່ວໄປຕາມຮ່າງກາຍ ແລະ ສັດ ທີ່ຮັບການສັກຢາວັກຊີນແລ້ວແຕ່ຍັງບໍ່ເຖິງ 21 ວັນ
- ໃນກຳລະນີພົບພະຍາດສັດ ແລະ ສັດທີ່ມີລັກສະນະອາການທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ຖືວ່າບໍ່ເໝາະສົມ ທີ່ຈະນຳຊີ້ນສັດດັ່ງກ່າວໄປບໍລິໂພກ.
- ໃນກຳລະນີພົບພະຍາດໃບໄມ້ໃນຕັບ, ສານໃນຊີ້ນ, E.coli, Actinomycosis, Mastitis, Paratuberculosis ແລະ Botulism, ໃຫ້ພະນັກງານກວດກາອະນາໄມຊີ້ນທີ່ປະຈຳຢູ່ໂຮງຂ້າສັດເປັນຜູ້ຕັດສິດ ໃນການອະນຸຍາດ ນຳເອົາຊີ້ນສັດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໄປບໍລິໂພກ ຫລື ທຳລາຍຖິ້ມໝົດໂຕ ຫລື ບາງສ່ວນຕາມຫລັກວິຊາການຂອງສັດຕະວະແພດ. ໃນກຳລະນີທີ່ຈຳນຳໄປບໍລິໂພກ ຕ້ອງໄດ້ຕົ້ມໃຫ້ສຸກດີ ຈຶ່ງສາມາດນຳໄປບໍລິໂພກໄດ້ ແລະ ການຕົ້ມຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງ ຂອງພະນັກງານ ສັດຕະວະແພດ.

ມາດຕາ 32: ວ່າດ້ວຍກໍລະນີພົບສານໃນຊົນ.

- ກໍລະນີພົບເຫັນສານໃນຊົນ: ຊົນແກ້ມ, ຊົນກ້ອງລີ້ນ, ຊົນຝາຜະໜັງຈຳນວນ 3 ເມັດຂຶ້ນໄປ ໃນການປາດບາດໜຶ່ງຂອງພະນັກງານກວດກາອະນາໄມຊົນ (ປະມານ 40 ຊຕມ² (ຊັງມິ ແມັດມົນທົນ) ການອະນຸຍາດນຳເອົາຊົນຂອງສັດໂຕນັ້ນໄປຈຳໜ່າຍສຸກ ຫລື ທຳລາຍຖິ້ມ ແມ່ນຂຶ້ນກັບການຕັດສິນຂອງພະນັກງານກວດກາອະນາໄມຊົນ.
ຖ້າໃນກໍລະນີຈຳໜ່າຍສຸກຕ້ອງຕັດຊົນໃຫ້ເປັນຕ່ອນ ຊຶ່ງມີຄວາມໜາບໍ່ໃຫ້ກາວຍ 10 ຊຕມ (ຊັງຕີແມັດ). ແລ້ວນຳໄປຕົ້ມາຈົນຟົດຢ່າງໜ້ອຍ 30 ນາທີຈຶ່ງສາມາດນຳໄປຈຳໜ່າຍໄດ້.
- ກໍລະນີພົບເຫັນສານໃນຊົນລຸດ 3 ເມັດລົງມາໃນການປາດບາດໜຶ່ງຂອງພະນັກງານກວດກາ ອະນາໄມ ຊົນຈະຕ້ອງໄດ້ປາດເບິ່ງຊົນສັນ, ຊົນກ້ອນຕື່ມອີກຖ້າຍັງພົບເຫັນຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ ນຳໄປຕົ້ມໃຫ້ສຸກເໝືອນກັນ ຈຶ່ງສາມາດນຳໄປຈຳໜ່າຍໄດ້, ການຕົ້ມຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມ ຄອງຂອງສັດຕະວະແພດ.

ມາດຕາ 33: ວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດການຂ້າສັດຢູ່ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ.

ໃນກໍລະນີການຂ້າສັດຢູ່ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ ສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97 ໃນມາດຕາ 28, 29 ສ່ວນມາດຕາ 30 , 31 ແມ່ນອີງໃສ່ເງື່ອນໄຂຕົວຈິງຢູ່ແຕ່ລະ ບ່ອນຂອງບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ ແຕ່ຕ້ອງຮັບປະກັນຫລັກການອະນາໄມ ເປັນຕົ້ນຕໍ, ຮັບປະກັນ ສຸກຂະພາບຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ ຫລືກເວັ້ນການຕິດແປດພະຍາດຈາກ ສັດ ຫາ ສັດ ແລະ ຈາກສັດ ຫາຄົນ.

ມາດຕາ 34: ສຳລັບນ້ຳເມັກ ແລະ ກາຈ້າຊົນ.

1. ນ້ຳເມັກທີ່ນຳໃຊ້ເພື່ອຈ້າຊົນ:

ນ້ຳເມັກທີ່ນຳໃຊ້ເພື່ອຈ້າຊົນນັ້ນ ຕ້ອງແມ່ນນ້ຳເມັກສະເພາະ ຊຶ່ງຈະບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນ ຕໍ່ຄຸນ ນະພາບຂອງຊົນ, ບໍ່ມີກິ່ນ, ສີ ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ ຊຶ່ງມີສູດດັ່ງນີ້:

	Violet	Red
Violet Methylene	2,02 g	
Amarant		10,1 g
Glycerine (ສິດ)	40,55 g	30,3 g
Alcooh Rekificate 96	10,10 g	10,10 g
Sugar	0,10 g	
Distilled Water	47,23 ml	49,5 ml

2. ກາຈໍາຊີ້ນ (ຊະນິດ, ຂະໜາດ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍ):

- ຊະນິດກາຈໍາຊີ້ນ:

ກາຈໍາສໍາລັບຊີ້ນໄດ້ກໍານົດອອກ 3 ຊະນິດຕ່າງກັນຄື:

- 1/. ກາມົນ.
- 2/. ກາສາມຫລ່ຽມ.
- 3/. ກາສີ່ຫລ່ຽມຈະຕຸລັດ.

- ຂະໜາດຂອງກາຈໍາຊີ້ນ:

ກາຈໍາສໍາລັບຊີ້ນແຕ່ລະຊະນິດຕ້ອງມີຂະໜາດດັ່ງນີ້:

- 1/. ກາມົນ: ຕ້ອງມີລວງຍາດເສັ້ນຜ່າສູນກາງ 5 ຊັງຕີແມັດ (ຊຕມ)
- 2/. ກາສາມຫລ່ຽມ: ຕ້ອງມີຂ້າງສະເໝີກັນທັງສາມຂ້າງ ແລະ ເສັ້ນຕັ້ງສາກຕ້ອງມີລວງຍາດ 5 ຊັງຕີແມັດ (ຊຕມ)

ໝາຍເຫດ: ກາມົນ ແລະ ກາສາມຫລ່ຽມຕ້ອງເຮັດເປັນ ຂອບແທກແຕ່ນອກເຂົ້າໃນໃຫ້ໄດ້ 1 ຊັງຕີແມັດ (ຊຕມ).

- 3/. ກາສີ່ຫລ່ຽມຈະຕຸລັດ: ຕ້ອງມີຂ້າງສະເໝີກັນທັງສີ່ຂ້າງ ແລະ ແຕ່ລະຂ້າງຕ້ອງມີລວງຍາດ 5 ຊັງຕີແມັດ (ຊຕມ).

- ເຄື່ອງໝາຍຂອງກາຈໍາຊີ້ນ:

ກາຈໍາສໍາລັບຊີ້ນແຕ່ລະຊີ້ນ ແຕ່ລະຊະນິດຕ້ອງປະກອບ ດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍເປັນຕົວໜັງສື ດັ່ງນີ້:

1/ ກາມົນ:

- ເບື້ອງເທິງ: ຕ້ອງຂຽນ “ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ” ໃສ່.
- ໃຈກາງ: ຕ້ອງຂຽນຊື່ “ໂຮງຂ້າສັດ ຫລື ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ” ໃສ່
- ເບື້ອງລຸ່ມ: ຕ້ອງຂຽນ “ໜ່ວຍກວດກາອະນາໄມຊື້ນ” ໃສ່

2/ ກາສາມຫລ່ຽມ:

- ຫລ່ຽມຂ້າງຊ້າຍ: ຕ້ອງຂຽນ “ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ” ໃສ່.
- ຫລ່ຽມຂ້າງຂວາ: ຕ້ອງຂຽນຊື່ “ໂຮງຂ້າສັດ ຫລື ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ” ໃສ່
- ຫລ່ຽມຂ້າງລຸ່ມ: ຕ້ອງຂຽນ “ໜ່ວຍກວດກາອະນາໄມຊື້ນ” ໃສ່

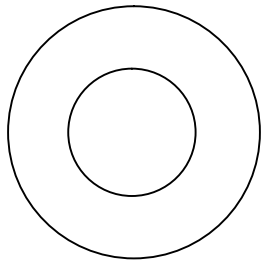
ໝາຍເຫດ:

- ຕົວໜັງສືຂຽນໃສ່ ກາມົນ ແລະ ກາສາມຫລ່ຽມ ຕ້ອງມີຂະໜາດເທົ່າກັບ 2 ມິລິແມັດ (ມມ).

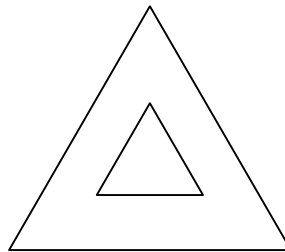
3/ ກາສີ່ຫລ່ຽມຈະຕຸລັດ:

- ຕ້ອງຂຽນ “ຫ້າມບໍລິໂພກ” ໃສ່ເຄິ່ງກາງຂອງກາຈໍາ.
- ຂະໜາດຂອງຕົວໜັງສືທີ່ຂຽນໃສ່ຕ້ອງເທົ່າກັບ 5 ມິລິແມັດ (ມມ)

ຮູບສະແດງຂອງກາຈໍາຊື້ນ:

ກາມົນ

ກາສາມຫລ່ຽມ

ກາສີ່ລ່ຽມ

3. ຄວາມໝາຍຂອງປະເພດກາຈໍາຊື້ນ:

1/ ກາມົນ: ໝາຍເຖິງກາຈໍາຊື້ນທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ປອດຈາກພະຍາດສັດ ແລະ ສາມາດນໍາໄປບໍລິໂພກໄດ້ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈໍາກັດໃດໜຶ່ງ

2/ ກາສາມຫລ່ຽມ: ໝາຍເຖິງກາຈໍາຊື້ນ ທີ່ສາມາດນໍາໄປຈໍາໜ່າຍໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການຕົ້ມ ຫລື ປຸງແຕ່ງເປັນອາຫານສຸກ ຈຶ່ງສາມາດນໍາໄປບໍລິໂພກໄດ້.

3/ ກາສີ່ຫລ່ຽມ: ໝາຍເຖິງກາຈໍາຊື້ນ ທີ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ນໍາໄປບໍລິໂພກໄດ້.

4. ສີຂອງກາຈ້າ:

1/. ນ້ຳເມັກສີຟ້າ: ໝາຍເຖິງຊີ້ນ ຄວາຍ, ແກະ ແລະ ແບ້.

2/. ນ້ຳເມັກສີແດງ: ໝາຍເຖິງຊີ້ນ ງົວ ແລະ ໝູ.

5. ບ່ອນທີ່ຈຳກາຊີ້ນສັດປະເພດຕ່າງໆ

1/. ງົວ, ຄວາຍ: ຊາດສັດແຕ່ລະເພື່ອງ (ເຄິ່ງໂຕ) ຕ້ອງຈຳກາໃສ່ 8 ຈຸດ ເຊັ່ນ: ຊີ້ນສັນຫລັງ, ຊີ້ນສັນຫລັງ, ຊີ້ນສັນສ່ວນແອວ, ຊີ້ນຂາຫລັງ ແລະ ຊີ້ນຂາໜ້າ ທັງເບື້ອງນອກ ແລະ ໃນ ບ່ອນລະ 1 ກາ.

2/. ໝູ, ແກະ ແລະ ແບ້ ຕ້ອງຈຳກາໃສ່ 6 ຈຸດ ເຊັ່ນ: ຊີ້ນສັນຫລັງ, ຊີ້ນຂາຫລັງ ແລະ ຊີ້ນຂາໜ້າ ທັງເບື້ອງນອກ ແລະ ໃນ ບ່ອນລະ 1 ກາ.

ມາດຕາ 35: ວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດຕໍ່ຊາກສັດ ທີ່ຕິດພະຍາດ ຕິດແປດຮ້າຍແຮງ.

ຕໍ່ຊາກສັດທີ່ຕິດພະຍາດ ຕິດແປດຮ້າຍແຮງ ຕ້ອງແມ່ນສັດຕະວະແພດເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງໃນ ການທຳລາຍຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ໂດຍບໍ່ປະປ່ອຍ ໃຫ້ເຈົ້າຂອງຊາກສັດນຳໄປທຳລາຍຕາມລຳພັງ ດ້ວຍຕົນເອງ.

ມາດຕາ 36: ໃບນຳສົ່ງຊີ້ນ, ຊີ້ນສ່ວນ ແລະ ເຄື່ອງໃນ.

ຊີ້ນ, ຊີ້ນສ່ວນ ແລະ ເຄື່ອງໃນຕ່າງໆ ທີ່ຈະນຳມາຈຳໜ່າຍໃນທ້ອງຕະຫລາດ ຕ້ອງມີໃບ ນຳສົ່ງຈາກໂຮງຂ້າສັດ ຫລື ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ ຕາມແບບຟອມ ສ.006.

ມາດຕາ 37: ການຂ້າສັດ ເພື່ອກິນໃນງານບຸນຕາມປະເພນີ.

- ການຂ້າສັດເພື່ອກິນໃນງານບຸນຕາມປະເພນີຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ກິນລ້ຽງ, ກິນດອງ, ກິນຮິດ, ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກນາຍບ້ານເສຍກ່ອນ ຄວນແມ່ນສັດທີ່ມີສຸກຂະພາບແຂງຮຽງ, ຕຸ່ຍພິດີ ໄດ້ຮັບການກວດກາ ຈາກສັດຕະວະແພດບ້ານ. ຊີ້ນ, ຊີ້ນສ່ວນ ແລະ ເຄື່ອງໃນດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງໄດ້ກິນຢູ່ກັບທີ່.
- ໃສກໍລະນີບໍ່ມີສັດຕະວະແພດບ້ານ ນາຍບ້ານຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຢັ້ງຢືນ. ຊີ້ນ, ຊີ້ນສ່ວນ ແລະ ເຄື່ອງໃນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ກິນຢູ່ກັບທີ່ເຊັ່ນດຽວກັນ.

- ໃນກໍລະນີທີ່ຂ້າສັດແລ້ວ ຈະນໍາໄປບໍລິໂນກຢູ່ສະຖານທີ່ອື່ນ ຕ້ອງກວດກາຈາກສັດຕະວະແພດບ້ານ ໂດຍໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນຈາກນາຍບ້ານ ຫລື ໃນກໍລະນີ ບໍ່ມີສັດຕະວະແພດບ້ານກໍ່ແມ່ນນາຍບ້ານເປັນຜູ້ຢັ້ງຢືນໃຫ້ ແລະ ຫ້າມເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ເອົາຊີ້ນດັ່ງກ່າວໄປຈໍາໜ່າຍ.

ມາດຕາ 38: ວ່າດ້ວຍການລັກລອບຂ້າສັດ:

ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຫລື ພະແນກກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ແຂວງ, ກໍາແພງ ນະຄອນ ຫລື ເຂດພິເສດ ກໍານົດອອກວ່າ ການລັກລອບຂ້າສັດ ແມ່ນໝາຍເຖິງການຂ້າສັດປະເພດງົວ, ຄວາຍ, ໝູ ຢູ່ຕາມບ້ານເຮືອນ ຫລື ສໍານັກງານອົງການຕ່າງໆ ແລ້ວ ນໍາເອົາຜະລິດຕະພັນ ຈາກສັດທີ່ຂ້ານັ້ນ ໄປຈໍາໜ່າຍເປັນສິນຄ້າ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກອໍານາດການປົກຄອງ ແລະ ຜ່ານການກວດກາອະນາໄມຊີ້ນ ຈາກພະນັກງານສັດຕະວະແພດ ທີ່ຮັບຜິດຊອບຢູ່ໃນພື້ນທີ່ນັ້ນ.

ໝວດທີ 6

ຂໍ້ກໍານົດວ່າດ້ວຍການຄັດເລືອກສັດໄວ້ເພື່ອຮັກສາພັນ

ມາດຕາ 39: ວ່າດ້ວຍການກໍານົດ ເຂດຮັກສາພັນສັດພື້ນເມືອງ.

ການກໍານົດເຂດບໍາລຸງພັນສັດພື້ນເມືອງ ມີເປົ້າໝາຍໃນການອະນຸລັກ ແລະ ຮັກສາແນວພັນພື້ນເມືອງໄວ້ ບໍ່ໃຫ້ທໍາລາຍຍ້ອນຜົນກະທົບ ຂອງການພັດທະນາການລ້ຽງສັດ. ເຂດທີ່ຈະກໍານົດເປັນເຂດບໍາລຸງ ແລະ ຮັກສາແນວພັນພື້ນເມືອງນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີການສໍາຫລວດລະອຽດ ແລະ ມີຂໍ້ມູນຈະແຈ້ງ. ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ກໍານົດເຂດ ແລ້ວຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຫລັກການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ຄັດເລືອກສັດໄວ້ເປັນພັນ
- ຕອນໂຕຜູ້ທີ່ເຫລືອຈາກການຄັດເລືອກ.
- ຫ້າມນໍາສັດທີ່ຖືກຄັດເລືອກອອກຈາກເຂດສະຫງວນ ຖ້າບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາດເຈົ້າໜ້າທີ່ໆ ກ່ຽວຂ້ອງ, ຫ້າມນໍາເອົາພັນສັດຊະນິດໃຫມ່ເຂົ້າໄປໃນເຂດສະຫງວນພັນສັດ. ເຂດສະຫງວນແນວພັນສັດ ເຊັ່ນ: ງົວ, ຄວາຍ ແລະ ໝູ ແມ່ນເອົາເຂດພຸດ້ວຍ ແຕ່ຈະແມ່ນບ່ອນໃດນັ້ນ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຈະກໍານົດຕາມພາຍຫ້ລງ.

ມາດຕາ 40: ວ່າດ້ວຍການຄັດເລືອກສັດເພື່ອຮັກສາພັນ.

1. ງົວ - ຄວາຍ ທີ່ຈະຄັດເລືອກໄວ້ເປັນແນວພັນ ຕ້ອງມີລັກສະນະ ດັ່ງນີ້:
 - ງົວ ອາຍຸ 1 ປີຂຶ້ນໄປ, ໂຕຜູ້ຕ້ອງສູງ 1,2 ແມັດ ຂຶ້ນໄປ ແລະ ໂຕແມ່ ຕ້ອງສູງ 1,1 ແມັດຂຶ້ນໄປ.
 - ຄວາຍ ອາຍຸ 1 ປີຂຶ້ນໄປ, ໂຕຜູ້ຕ້ອງສູງ 1,3 ແມັດຂຶ້ນໄປ ແລະ ໂຕແມ່ ຕ້ອງສູງ 1,25 ແມັດຂຶ້ນໄປ.
 - ການແທກຕ້ອງແທກແຕ່ດິນ (ບ່ອນຕີນສຸດ) ຫາ ບ່ອນໜອກສຸດ.
 - ງົວ ອາຍຸ 1 ປີ ນ້ຳໜັກຕ້ອງຢູ່ລະຫວ່າງ 100 – 120 ກິໂລກຣາມ, ອາຍຸ 18 ເດືອນ ນ້ຳໜັກ ຕ້ອງຢູ່ລະຫວ່າງ 120 – 150 ກິໂລກຣາມ ແລະ ອາຍຸ 2 ປີ ຂຶ້ນໄປ ນ້ຳໜັກ ຫລຸດໂຕຜູ້ 10%
 - ຄວາຍ ອາຍຸ 1 ປີ ນ້ຳໜັກຕ້ອງຢູ່ລະຫວ່າງ 130 -150 ກິໂລກຣາມ ອາຍຸ 18 ເດືອນ ນ້ຳໜັກ 150 – 180 ກິໂລກຣາມ ແລະ ອາຍຸ 2 ປີ ຂຶ້ນໄປ ນ້ຳໜັກຕ້ອງຫລາຍກວ່າ 200 ກິໂລກຣາມ.
2. ງົວ - ຄວາຍ ທີ່ຈະຮັກສາໄວ້ ເປັນແນວພັນ ຕ້ອງເປັນສັດ ທີ່ບໍ່ມີນິໃສຮ້າຍ, ແຫ, ບໍ່ມີພະຍາດ ແປດ ແລະ ພະຍາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທາງດ້ານກຳມະພັນ, ມີສຸກຂະພາບແຂງແຮງດີ ແລະ ມີ ລັກສະນະຮູບຊົງສົມສ່ວນດີ. ພາຍຫລັງທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໄດ້ຄັດເລືອກສັດ ໄວ້ເປັນພັນແລ້ວ , ສັດໂຕດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກລົງທະບຽນ ແລະ ຈຳເຄື່ອງໝາຍໂຕ (ສ) ໃສ່ສະໂພກ 2 ຂ້າງ ດ້ວຍເຫລັກຮ້ອນພາຍຫລັງທີ່ໄລ່ການດຸ່ນດ່ຽງ ລະຫວ່າງໂຕຜູ້ກັບໂຕແມ່ ໄດ້ແລ້ວ, ໂຕຜູ້ທີ່ເຫລືອ ຈາກການຄັດເລືອກ ແລະ ການດຸ່ນດ່ຽງ ຕ້ອງໄດ້ຕອນ ຫລື ຂາຍອອກ.
3. ຂໍ້ຫ້າມ ສຳລັບສັດ ທີ່ຖືກຄັດເລືອກໄວ້ ເພື່ອຮັກສາພັນ, ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 48 ຂອງກົດ ລະບຽບກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97 ວ່າດ້ວຍຫົວຂໍ້ຫ້າມຕໍ່ສັດທີ່ໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້ເປັນພໍ່ແມ່ນພັນ.
4. ເຈົ້າຂອງສັດອາດຈະຂໍຍົກເລີກ ຈາກການເປັນສັດ ສະຫງວນພັນໄດ້ ເມື່ອສັດມີລັກສະນະບໍ່ດີ ສະແດງອອກ. ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 49 ຂອງກົດລະບຽບ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງ ໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ເລກທີ 0004/ກປ ລົງວັນທີ 02/01/97 ວ່າດ້ວຍການຂໍອະນຸຍາດລົບລ້າງ ການ ເປັນພໍ່ພັນສັດ. ເມື່ອໄດ້ຮັບການຖອນອອກຈາກການເປັນ ພໍ່ພັນແລ້ວ ພະນັກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຈະ

ປະທັບຕາ ໂຕ (ຖ) ໃສ່ໃບທະບຽນ ແລະ ມີໃບຢັ້ງຢືນຈາກໜ່ວຍງານ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ສັດໂຕ ດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງຂ້າ ຫລື ຕອນຖ້າຫາກຢາກລ້ຽງຕໍ່ລໍຖ້າໂອກາດຂາຍ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ເຈົ້າຂອງສັດ ມີການຍົກຍ້າຍອອກຈາກເຂດສະຫງວນ, ສັດຂອງຕົນເອງ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກເຈົ້າ ໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ວ່າອະນຸຍາດເຄື່ອນຍ້າຍ ຫລື ຈະຕ້ອງຊື້ໄວ້ໃນເຂດ ເພື່ອເຮັດແນວພັນຕໍ່ໄປ.

5. ວ່າດ້ວຍນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ລ້ຽງສັດ ສະຫງວນພັນ ພໍ່ພັນ ແລະ ແມ່ພັນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບສດເປັນພິເສດ ຄື: ໄດ້ຮັບການສັກຢາ ປ້ອງກັນພະຍາດ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເສັງຄ່າ. ການໂອນກຳມະສິດ ຂອງສັດ ທີ່ຖືກ ສະຫງວນພັນ ແມ່ນສາມາດເຮັດໄດ້ ໃນເຂດສະຫງວນພັນ. ການໂອນແຕ່ລະຄັ້ງ ຈະຕ້ອງໄດ້ລາຍ ງານ ໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອສະດວກໃນການຕິດຕາມ.

ຄຳຈຳກັດຄວາມ

ສູນລ້ຽງສັດ ແລະ ການ ປະມົງ:	- ໝາຍເຖິງສະຖານທີ່ ທາງລັດຖະການດ້ານການ ລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ກ່ຽວກັບການຮັກສາສຸ ຂະພະບສັດລ້ຽງ ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ.
ພະນັກງານ ລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ:	- ໝາຍເຖິງພະນັກງານສັກກັດລັດ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບສິດໃຫ້ ປະຕິບັດວຽກງານວິຊາສະເພາະໃດໜຶ່ງທີ່ ແນ່ນອນ.
ດ່ານກວດກາສັດ:	- ໝາຍເທິງສະຖານທີ່ເຮັດວຽກຂອງພະນັກງານ ລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງເຊິ່ງ ນຳໃຊ້ເປັນ ສະຖານທີ່ຄວບຄຸມການເຄື່ອນຍ້າຍສັດ, ຜະລິດຕະພັນສັດອີກ.
ສາຍກວດສັດຕະວະແພດ:	- ໝາຍເຖິງພະນັກງານລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່. ທຳການ ຕະເວນກວດກາ ການປະຕິບັດກົດລະບຽບກ່ຽວ ກັບການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ຊຶ່ງຖືກ ແຕ່ງຕັ້ງໂດຍ ຫົວໜ້າກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການ ປະມົງ.
ສັດລ້ຽງ:	- ໝາຍເຖິງສັດປະເພດ: ຊ້າງ, ມ້າ, ງົວ, ຄວາຍ, ໝູ, ແກະ, ແບ້, ລີ່, ລາ, ໝາ, ແມວ, ສັດປີກທີ່ ຄົນນຳມາລ້ຽງ.

<p>ຜະລິດຕະພັນສັດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງຜະລິດຕະພັນສັດ ຫລື ເປັນຊັ້ນສ່ວນທີ່ໄດ້ມາຈາກຕົວສັດເອງ ເຊັ່ນ: ນົມ, ໄຂ່, ຊີ້ນ, ໜັງ, ກະດູກ, ເລືອດ, ຫົວ, ແຂງ, ຕີນ, ເຄື່ອງໃນຕ່າງໆ, ໄຂມັນ, ຂົນ, ເລັບ ແລະອື່ນໆ.
<p>ອາຫານສັດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງວັດຖຸຕ່າງໆທີ່ນຳມາໃຫ້ສັດກິນ ຊຶ່ງອາດຈະລວມເຖິງ ອາຫານເຂັ້ມຊຸ້ນ, ອາຫານສຳເລັດຮູບ ຫລື ທຸກໆທາດທີ່ມາປະກອບເປັນອາຫານສັດ.
<p>ຢາສຳລັບສັດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງຢາຊະນິດຕ່າງໆທີ່ນຳໃຊ້ສະເພາະສັດ.
<p>ໃບທະບຽນພິມສັດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງເອກະສານທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມທາງການຂອງກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ໃນຮູບແບບທີ່ເປັນເອກະພາບໃນທົ່ວປະເທດ ຊຶ່ງມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ຂອງສັດ ຫລັງຈາກສັດມີອາຍຸ 1 ປີຂຶ້ນໄປ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການຄຸ້ມຄອງສັດລ້ຽງ ແລະ ປົກປ້ອງສິຜົນ ປະໂຫຍດຂອງຊາວ ກະສິກອນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງສັດລ້ຽງໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ.
<p>ໃບຢັ້ງຢືນກຳມະພັນສັດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງເອກະສານຢັ້ງຢືນ ທີ່ມາຂອງສາຍພັນສັດ ວ່າມາຈາກສາຍພັນໃດ ແລະ ຍັງໄດ້ບອກເຖິງເປີເຊັນສາຍເລືອດຂອງສາຍພັນສັດນັ້ນອີກ ຊຶ່ງອອກໃຫ້ໂດຍປະເທດຕົ້ນທາງ.
<p>ເຄື່ອງໝາຍສັດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງເອກະສານໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ ຫຼື ກາຈ້າທີ່ເປັນລັກສະນະສະເພາະ ຊຶ່ງຮັບຮອງ ແລະ ກຳນົດອອກໂດຍກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍກາຕິດຕ່າງໆ, ການໃຊ້ນ້ຳສີ ແຕ້ມທີ່ໂຕ ຂອງສັດ ຫຼື ໃຊ້ເຫລັກເຜົາໄຟດາດລົງທີ່ ໂຕຂອງສັດ ຫລື ວິທີການອື່ນໆ.
<p>ສັດແນວພັນ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງສັດທີ່ຖືກຄັດເລືອກໄວ້ ເພື່ອເປັນ ພໍ່ແມ່ພັນ ຫລື ປັບປຸງພັນ ຫລື ຂະຫຍາຍພັນ ຊຶ່ງທາງການຈະໄດ້ເຮັດເຄື່ອງໝາຍໄວ້ທີ່ກະໂທ້ຍກັນຂອງສັດດັ່ງກ່າວ.

ການໂອນກຳມະສິດ:	- ໝາຍເຖິງການປ່ຽນເຈົ້າຂອງ ທີ່ ຜູ້ຄອບຄອງສັດ ເຊັ່ນ: ການແລກປ່ຽນ, ຊື້, ຂາຍ ຫຼື ການສືບມູນ ມໍລະດົກໂດຍ ແມ່ນນາຍບ້ານເປັນຍັງຢືນໃຫ້.
ການປັບປຸງສາຍພັນສັດ:	- ໝາຍເຖິງການປັບປຸງສາຍພັນສັດ ໃດນຶ່ງໂດຍໃຊ້ ວິທີການປະສົມພັນສັດໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ຫຼື ໃຊ້ ວິທີການທາງວິທະຍາສາດ ຊຶ່ງໄດ້ຄັດເລືອກເອົາ ໂດຍອົງການກ່ຽວຂ້ອງ.
ເຂດຮັກສາພັນສັດ:	- ໝາຍເຖິງເຂດໃດເຂດໜຶ່ງ ຊຶ່ງອາດຈະນອນຢູ່ໃນ ບ້ານ, ເມືອງ, ຫຼື ແຂວງ ໃດແຂວງໜຶ່ງຂອງ ປະເທດ ຊຶ່ງຜ່ານການສຳຫລວດຕີລາຄາ ໂດຍ ນັກລ້ຽງສັດແລ້ວວ່າ: ມີສັດທີ່ເປັນຂອງພື້ນເມືອງ ລາວແທ້ ແລະ ເຂດດັ່ງກ່າວ ຈະຖືກສະເໜີໃຫ້ ເປັນເຂດຮັກສາພັນສັດພື້ນເມືອງນັ້ນໄວ້ຊຶ່ງລັດຈະ ມີນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມເພື່ອອະນຸລັກຮັກສາ, ຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ປັບປຸງຂັ້ນຕໍ່ໄປ.
ການຕອນສັດ:	- ໝາຍເຖິງການລົບລ້າງຄວາມສາມາດໃນການ ຂະຫຍາຍພັນຂອງສັດຕາມວິທີການດ້ານ ສັດຕະວະແພດ.
ກະປະສົມພັນທຽມ:	- ໝາຍເຖິງການປະສົມພັນສັດ ດ້ວຍວິທີກຳທາງ ວິທະຍາສາດ, ນຳນ້ຳເຊືອຂອງສັດໂຕຜູ້ ສິດເຂົ້າ ທາງອະໄວຍະວະເພດຂອງສັດໂຕແມ່ ດ້ວຍ ເຄື່ອງມືສະເພາະ ແລ້ວຈະຊ່ວຍໃຫ້ສັດໂຕແມ່ ນັ້ນສາມາດຕັ້ງທ້ອງ ຫລື ຖືພາມານໄດ້ ໂດຍບໍ່ມີ ຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ສັດໂຕຜູ້ປະສົມພັນ (ທັບ ຫລື ເຊີງ) ກັບໂຕແມ່ໂດຍກົງ.
ໂຮງຂ້າງສັດ:	- ໝາຍເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງໃດແຫ່ງໜຶ່ງ ທີ່ກົມ ລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ ໄດ້ກຳນົດ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ເປັນບ່ອນຂ້າງສັດ, ສ່ວນຫລາຍໄດ້ຖືກ ຈັດຂຶ້ນຢູ່ຊານເມືອງ ແລະ ປະກອບດ້ວຍໂຮງ ເຮືອນທີ່ແໜ້ນໜາ ແລະ ເຄື່ອງມື ອຸປະກອນທີ່

<p>ບ່ອນຂ້າສັດຍ່ອຍ:</p>	<p>ທັນສະໄໝ, ຊຶ່ງໃນແຕ່ລະມື້ຈຳນວນ ສັດລ້ຽງຖືກ ນຳເຂົ້າມາຂ້າປະຈຳ ແລະ ມີຈຳນວນຫລາຍພໍ ສົມຄວນ.</p> <ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງໃດແຫ່ງນຶ່ງ ຊຶ່ງທາງພະ ແນກກະສິກຳແລະ ປ່າໄມ້ແຂວງ, ກຳແພງ ນະຄອນ ຫຼື ເຂດພິເສດ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງຕັ້ງ ເປັນບ່ອນຂ້າສັດຊຶ່ງສິ່ງປຸກສ້າງຕ່າງໆ ບໍ່ຈຳເປັນ ທັນສະໄໝຄົບຊຸດ, ຈຳນວນສັດທີ່ນຳມາຂ້າ ກໍ່ມີ ຈຳນວນໜ້ອຍ ຫລື ບໍ່ສະໝ່ຳ ສະເໝີ.
<p>ກ້ອກນ້ຳທີ່ມີລະບົບປິດເປີດ ທີ່ບໍ່ໃຊ້ດ້ວຍມື:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງກ້ອກນ້ຳທີ່ນຳໃຊ້ໃນ ບ່ອນຂ້າສັດ ຫລື ຄົວສັດ ເພື່ອປະຕິບັດ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມຫລັກ ອະນາໄມ ຕ້ອງໃຊ້ດ້ວຍກ້ອກນ້ຳ ທີ່ມີລະບົບການ ປິດເປີດດ້ວຍແຂນ ຫລື ດ້ວຍຕີນ.
<p>ຊາກສັດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງ ສັດທີ່ຖືກຂ້າ ແລະ ຕົບແຕ່ງແລ້ວຊຶ່ງ ສາມາດນຳໄປປຸງແຕ່ງເພື່ອບໍລິໂພກໄດ້.
<p>ຊາກສັດທີ່ກິນໄດ້:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງຮ່າງກາຍຂອງສັດ ທີ່ເອົາເຄື່ອງໃນ ຕ່າງໆ ອອກແລ້ວ ຊຶ່ງຕາມປົກກະຕິ ສັດຕະວະແພດຜູ້ກວດກາເຫັນດີໃຫ້ຜ່ານການ ກວດກາ ຊຶ່ງເປັນການຢັ້ງຢືນໄດ້ວ່າມີປະໂຫຍດຕໍ່ ສຸຂະພາບຂອງຄົນ ແລະ ເໝາະສົມໃນການ ນຳໄປຈຳໜ່າຍ ເພື່ອບໍລິໂພກໄດ້.
<p>ຊາກສັບສັດ: ໂລກລະບາດສັດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງສັດທີ່ຕາຍດ້ວຍພະຍາດ - ໝາຍເຖິງພະຍາດທີ່ເຮັດໃຫ້ສັດຕາຍ ເປັນ ຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຫຼື ສ້າງຜົນກະທົບຢ່າງ ຮ້າຍແຮງຕໍ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ. ສຳລັບຢູ່ ສ.ປ.ປ.ລາວ ໄດ້ແກ່: ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດ ງົວ-ຄວາຍ, ພະຍາດອະຫິວາໝູ, ພະຍາດນິວຄັດ ເຊິນ, ພະຍາດອະຫິວາ ສັດປີກ ແລະ ພະຍາດວັ ຮ້າຍແຮງ ຊຶ່ງຖ້າບໍ່ມີການສະກັດກັ້ນ ສາມາດແຜ່
<p>ເຂດໂລກລະບາດ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງເຂດທີ່ມີກາລະບາດ ຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ຮ້າຍແຮງ ຊຶ່ງຖ້າບໍ່ມີການສະກັດກັ້ນ ສາມາດແຜ່

<p>ການສູງໄພຕໍ່ຜູງສັດລ້ຽງ:</p>	<p>ລາມໄປຫລາຍເຂດຢ່າງກ້ວາງຂວາງ. ເຂດ ໂລກລະບາດ ແມ່ນທາງການຈະເປັນຜູ້ກຳນົດ ຂອບເຂດ ໂດຍອີງຕາມ ເງື່ອນໄຂໂຕຈິງ ຂອງ ແຕ່ລະຊະນິດພະຍາດກຳລັງລະບາດ.</p> <ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງໂອກາດ ທີ່ເປັນໄປໄດ້ສູງຂອງຜູງ ສັດລ້ຽງທີ່ຈະຕິດແປດ ກັບພະຍາດ ຫລື ການ ກໍ່ໃຫ້ເກີດການລົ້ມຕາຍຂອງຜູງສັດລ້ຽງຊຶ່ງຈະເປັນ ຜົນເສຍຫາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງທາງດ້ານ ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ.
<p>ການເກັບຊີ້ນສ່ວນຕົວຢ່າງ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງການເກັບຊີ້ນສ່ວນຕົວຢ່າງ ຂອງ ສັດເຊັ່ນ: ຊີ້ນ, ເຄື່ອງໃນ ຫລື ຜະລິດຕະ ພັນອື່ນໆ ເພື່ອນຳໄປວິໃຈເບິ່ງພະຍາດ ຊຶ່ງອາດ ຈະເກັບໃນບາງຄັ້ງຄາວ ຫລື ເປັນປະຈຳ ຢູ່ຕາມ ສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ໂຮງຂ້າສັດ, ສະຖານທີ່ໆ ມີການຈຳໜ່າຍຊີ້ນ, ເຄື່ອງໃນສັດ ຫລື ຜະລິດຕະພັນ ໃນປະລິມານທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ ຕາມຫລັກວິຊາການສັດຕະວະແພດ.
<p>ສານໃນຊີ້ນ:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ໝາຍເຖິງພະຍາດກາຝາກ ຊະນິດໜຶ່ງ ທີ່ມີວົງ ຈອນຊີວິດ ໃນຊ່ວງເປັນຕົວອ່ອນ ຊຶ່ງຈະຝັກໂຕ ຢູ່ໃນກ້າມຊີ້ນຕ່າງໆ ຕາມຮ່າງກາຍຂອງສັດ ມີ ລັກສະນະຄ້າຍຄື ເມັດເຂົ້າສານ ຊຶ່ງເມື່ອຖືກຄົນ ບໍລິໂພກຊີ້ນ (ຊີ້ນດິບ) ເຂົ້າໄປ ມັກກໍ່ຈະ ຂະຫຍາຍໂຕ ເປັນໂຕແກ່ ຢູ່ໃນຮູບ ຂອງ ພະຍາດກາຝາກ ໂຕແປ ຂອງຄົນ.